

๑

ร่างแบบบางของหญิงสาวคนหนึ่งถูกเท้าเรียวของใครอีกคนถีบเข้าที่กลางท้องเต็มแรงจนเสียวหลักลั่นลงกับพื้น หล่อนนุทานออกมาคำหนึ่งก่อนจะค่อยๆ เงยหน้ามองเจ้าของเท้าด้วยความตกใจ หญิงสาวผู้รับเคราะห์อยู่ในวัยยี่สิบตอนปลาย มีใบหน้างดงามชวนตะลึง ตาเรียวยาวสีน้ำตาลอ่อน จมูกรูปหยดน้ำโค้งเป็นสัน และริมฝีปากอímที่ชุปซีดไร้สีใดแต่งแต้ม หล่อนนุ่งผ้าถุงสีเขียวอ่อนกับเสื้อแขนกุศลีชมพู ผมยาวสลวยติดกับเรียบร้อย

“คุณหวาน...คุณหวานถีบเกดหรือเจ้าคะ” น้ำตาเริ่มไหลอาบแก้มนวลท่าทางป้อแป้อ่อนแอชวนให้สงสาร แต่ไม่ใช่กับคนที่เพิ่งทำร้ายหล่อน

“กุหอมแก้มมึงมั่ง อีดอกกะทือ อีหน้าชื่อใจร่าน! เป็นอย่างไร รสดีนกุหวานรับกับหน้ามึงดีใช้มี่ยเล่า” หญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกันเยาะ หล่อนสวมชุดแซ็กเข้ารูปลายดอกไม้ดำแดง คอปิดและเว้าหลัง ผมดัดลอนมีสร้อยเงินประดับรอบศีรษะ

“ฮือๆ เกดทำอะไรให้คุณหวานไม่พอใจหรือเจ้าคะ”

“กินอยู่กับปากอยากอยู่กับท้อง ไยต้องมาย้อนถามกู เมื่อไหร่มึงจะ

จำใส่กะลาหัวเสียที่ว่ามึงเป็นแค่ลูกเมียบัว อย่านำได้เผยอมาเทียมกู” ‘มือถือบ’ ตะคอกเสียงกร้าวพลางซึ่งตาใส่อีกฝ่าย ใบหน้าบูดบึ้งด้วยแรงเกลียดชังอย่างเห็นได้ชัด

“เกิดไม่เคยคิดตีเสมอคุณหวานแม่แต่นิดเจ้าค่ะ” หล่อนตอบเสียงเครือด้วยความหวาดกลัวจนตัวอึ่งอึงดูน่าสงสาร

“แล้วที่มึงให้ทำคุณพี่ภพนั้นเล่า มีใช้เพราะอยากตีตนเสมอคุณดอกหรือ”

“เปล่าเจ้าค่ะ โอย!” หล่อนร้องเสียงหลงเมื่ออีกฝ่ายเอื้อมมือมากระชากผมด้านหลังจนหน้าหงาย

“เปล่ากระนั้นหรือ พอเธอมา มึงก็วิ่งแร่น้ำเอาขนมไปให้ ยังไม่เรียกว่าให้ทำอื่กรี้ มึงนี่เหมือนแม่ไม่มีผิด อยากรู้ว่าคุณพ่อจนตัวลั่น เตี้ยวกูจะตบสั่งสอนมึงเหมือนที่แม่กูเคยตบแม่มึง”

“อย่านะเจ้าค่ะ อย่าทำอะไรเกิดเลยเจ้าค่ะ”

“รับปากกูว่ามึงจะไม่เสนอหน้าไปให้ทำคุณพี่ภพอีก ไม่เช่นนั้นกูจะไล่เขาพ้นออกจากปากมึงให้หมด!” คนพูดไม่ขู่เปล่า ยังเพิ่มแรงดึงจนอีกฝ่ายร้องโอดโอย “ว่าอย่างไร!”

“เกิดเปล่าให้ทำคุณภพ เกิดเป็นคนเขลา ไม่ฉลาดเหมือนคุณหวาน ทำแบบนี้ไม่เป็นดอกเจ้าค่ะ”

“เออ กูฉลาด กูงาม แล้วก็เหมาะสมกับคุณพี่ภพมากกว่ามึงเป็นร้อยเท่า” อีกฝ่ายเอ่ยเสียงภูมิอกภูมิใจก่อนจะนึกขึ้นได้ “เอ๊ะ! นี่มึงดำวกูให้ทำคุณพี่ภพรี อีเกิด อีหน้าเกือก...”

“หยุดนะ คุณหวาน” เสียงหัวบ่งบอกความโกรธของชายหนุ่มคนหนึ่งดังขึ้น

เจ้าของชื่อสะดุ้งสุดตัว ปล่อยมือจากผมนิ่มสลวยทันทีแล้วผลัดแรงๆ จนร่างนั้นท่าท่าจะล้มลง โชคดีที่ชายหนุ่มวิ่งไปรับไว้ทัน ร่างแบบบางจึงตกอยู่ในอ้อมกอดของเขาพอดีพอดี ทั้งสองเงยหน้าสบตากันหนึ่ง ความรักฉาย

ซัดในดวงตาของทั้งคู่

“คัต!”

เสียงชายวัยกลางคนร่างท้วมดั่งผ่านวิทยุสื่อสาร ส่งผลให้หญิงสาวที่อยู่ใต้อ้อมกอดของชายหนุ่มรีบเดินออกมาอย่างรวดเร็วจนพ่นนภา จากนั้นความวุ่นวายก็เกิดขึ้นอีกครั้งในกองถ่ายละครซึ่งรวบรวมนักแสดงมากฝีมือไว้คับคั่ง ไม่ว่าจะเป็นนางร้ายอันดับหนึ่งของวงการในตอนนี้อย่างริสา พระเอกหน้าหยกอย่างลาภิณ และนางพญาของวงการอย่างชิง ดาหลา

“ชิงเจ็บไหม พีริสาขอโทษนะ” ริสาเดินไปหานางเอกสาวด้วยสีหน้าไม่สบายใจ เนื่องด้วยหล่นกับดาหลาตกลงกันไว้ว่าให้เล่นจริงทุกฉาก ฉากติดกับฉากกระชากผมเมื่อกี้หล่นจึงเต็มทีกับมัน แต่ไม่รู้ว่าจะเล่นแรงเกินไปหรือเปล่า

“ไม่เป็นไรค่ะพีริสา ชิงเข้าใจค่ะว่าพีริสายังติดเล่นแบบโอเวอร์แอกตองตอนกระชากผมชิงเมื่อกี้เลยเหมือนคนเป็นลมบ้าหมูที่อยู่ใกล้อะไรก็คว่ำสิ่งนั้นมากกว่าไว้ ชิงเจ็บนิดเจ็บหน่อยก็ไม่ใช่ไรหรอกค่ะ แหม...แต่เห็นแล้วยังอดขำไม่ได้เลยนะค่ะ” แล้วดาหลาก็หัวเราะออกมาจริงๆ

นางร้ายอันดับหนึ่งหน้าบึ้งขึ้นมาทันใด เป็นจังหวะเดียวกับที่ทีมงานเอาน้ำมาเสิร์ฟ หล่นจึงหยิบแก้วของตนแล้วเดินจากไปอย่างไม่สบอารมณ์ ขณะที่ดาหลายกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ เพราะถือว่าตัวเองพูดความจริง คนอื่นชื่นชมยกย่องว่าริสาเป็นนางร้ายอันดับหนึ่งได้อย่างไรก็ไม่รู้ อีกฝ่ายมักจะ ‘เล่นใหญ่’ แต่ไม่มี ‘อินเนอร์’ ของตัวละครแถมยังชอบทำตาพองเหมือนนางร้ายสมัยโบราณอีก ตลก!

“ขอเจลล้างมือกับแอลกอฮอล์ด้วย” นางเอกสาวหันไปสั่งสวัสดิการของกอง เมื่อได้มาแล้วหล่นก็ล้างมือด้วยเจลและใช้แอลกอฮอล์เช็ดบริเวณที่พระเอกของเรื่องเพิ่งสัมผัสโดยไม่สนใจแวตานั้นได้จากใครหลายคน แถวนั้น

จะสนทำไมเล่า ความสะอาดของร่างกายเป็นสิ่งสำคัญ เชื่อสิว่าถ้า

บรรดาคนในวงการสาธารณสุขจะต้องชื่นชมหล่อน อีกอย่าง ตราบไคที่หล่อนยังเป็น ‘นางพญา’ คนพวกนี้ก็ทำได้แค่ทำปากเบ้หรือินินทาหล่อนเท่านั้นแหละ!

เมื่อมือและแขนสะอาดจนเป็นที่พอใจแล้ว ดาหลาก็หยิบน้ำดื่มที่ทีมงานถือรอ ทว่าต้องชักมือกลับอย่างรวดเร็วพร้อมความโกรธที่แล่นขึ้น!

“เธอแกลั้งฉันใช้มัยถึงเอาน้ำเย็นมาให้” หล่อนตะคอกทันที อีกฝ่ายเป็นเด็กสาวร่างผอมบางทำท่างงๆ อยู่ครู่หนึ่งก็หนีออกไป

“อ๊วย ขอโทษค่ะ คุณชิงไม่ดื่มน้ำเย็น ต้องเป็นน้ำแร่อุณหภูมิห้องเท่านั้น ขอโทษค่ะ หนูลืม”

ดาหลามองตามด้วยความหงุดหงิด เมื่อฝ่ายนั้นเอาน้ำแรมมาให้ หล่อนจึงถือโอกาสสั่งสอนเสียเลย

“ฉันทายอนาคตเธอได้เลยนะว่าไม่มีทางรวยหรอก เพราะเธอไม่ใส่ใจงาน จนแล้วตันซี้เกียจจิกก็จมกองดินกองโคลนอยู่แบบนี้แหละ”

หล่อนเดินไปหาหัวหน้าสวัสดิการ เพื่อบอกว่าหล่อนไม่พอใจการทำงานของทีมงานเป็นอย่างมาก ต้องการให้ลงโทษเด็กคนนั้น

“พี่ขอโทษแทนเบรี่ยด้วยนะคะคุณชิง มันเป็นเด็กใหม่เลยทำอะไรผิดพลาดไปบ้าง” หัวหน้าสวัสดิการพยายามประนีประนอม “เดี๋ยวพี่จะเรียกตัวมันมาขอโทษคุณชิงอีกครั้งนะคะ”

“นั่นแสดงว่าเขาไม่ใส่ใจใจคะ ชิงให้พี่เลือกว่าจะพิจารณาเด็กเองหรือให้ชิงฟ้องผู้จัดว่าทีมงานของพี่ห่วยแตกคะ” เธอยื่นข้อเสนอ

ฝ่ายนั้นไม่พูดอะไรอีกนอกจากเดินไปไล่เด็กคนนั้นออกทันที หล่อนเห็นเด็กสาวคนนั้นร้องไห้ ร่างผอมเพรียวเซ่น้อยๆ เหมือนจะทรุดลงไป ดาหลาสะบัดหน้ากลับอย่างไม่แคร์ เด็กนั้นต้องเรียนรู้ว่าโลกโหดร้ายแค่ไหน ชีวิตคือการแข่งขัน ต้องฝึกฝนพัฒนาตัวเองอยู่เสมอเพื่อให้เก่งและเป็นคนที่ได้รับเลือกในที่สุด

การกระทำของนางเอกสาวเรียกอาการหน้าเบ้จากคนในกองถ่ายได้

อีกครั้งเช่นเคย บางคนหยิบโทรศัพท์ของตนขึ้นมาเพื่อจะโพสต์ระบายในโซเชียลมีเดีย ก่อนที่ใครหลายคนจะร้องห้าม เพราะการทำแบบนั้นจะทำให้ดาหลาเป็นข่าว พอเป็นข่าว บริษัทออร์แกนเซอร์ที่จัดงานต่างๆ ก็จะเรียกหล่อนไปออกงาน พุดต่างๆ ว่า ข่าวจะทำให้หล่อนได้ออกงานอีเวนต์ชนิดไม่เว้นวันนั่นเอง

“ฮีย์! แต่ดูที่นางทำสิ มันทุเรศอะ นีนะ ตั้งแต่อยู่ในวงการมา ไม่เคยเห็นดาราคอนเทนต์ร้ายเกียจเก้ายายนี้มาก่อนเลย ไม่เข้าใจทำไมผู้จัดจ้างอยู่ได้ นางเอกสวยๆ ฝีมือดีนิสัยดีมีเยอะเยอะ”

“ยิ่งควายิ่งดังใจจะเธอ มีชิงคนเดียวฟ่ายประชาสัมพันธ์ก็สบาย เพราะนางสร้างเรื่องให้เป็นข่าวได้ตลอด แต่พุดก็พุดเถอะ เรื่องผีมีอะหาใครเทียบขิงยากจริงๆ ปีที่แล้วก็กวาดรางวัลทุกเวที ได้งานฟรีเซนต์เซอร์อีกเป็นสิบ”

“หนูไม่เชื่อว่าคนเราจะไม่มีวันดวงตก ที วันไหนกลายเป็นดาวร่วงแม่จะหัวเราะให้พันคุณหลุดเลยคอยดู!”

ดาหลาใช้ช่วงพักกองเดินไปคุยโทรศัพท์ที่สนามหญ้าหน้าบ้านซึ่งใช้เป็นสถานที่ถ่ายทำ และตอนนี้หน้าหล่อนกำลังบึ้งตึง

“...จะออกไปประชุม? ประชุมอีกแล้ว อะไรเนี่ย บริษัทคุณไม่คิดจะทำอย่างอื่นนอกจากประชุมบ้างอะ! นีมีจะเลิกกองแล้ว มารับด้วย...ไม่ได้? หมายความว่ายังไง ไม่รู้แหละ มีไม่สน ทันทีที่มีเลิกกองมีต้องเห็นป้า... มาไม่ได้จริงๆ ทำไม พวกเพื่อนคุณห้ามไว้ไซ้มัย มองโลกในแง่ร้ายเธอเฮอะ คุณนั่นแหละไว้ใจเพื่อนจนเกินไป พวกนี้นะอิจฉาป้าปีที่ได้ซูปตาร์อย่างมีเป็นแฟนเลยชอบยุแหยงให้เราเลิกกัน...ไม่ได้ใส่ร้าย พุดความจริง... ตกลงจะมาก็โม้คะ...เออ...ถ้านั้นก็ไม่ต้องมาให้เห็นหน้าอีกแล้ว จะไปไหนก็ไปเลยป้า!”

หล่อนไล่คนรักด้วยความหงุดหงิดเต็มพิกัด ใจนี้กอยากเขี้ยว

โทรศัพท์ที่ทิ้งตามอารมณ์คุกรุ่น แต่ก็กลัวว่ามันจะพังก่อนเขาจะโทร. มาง้อ
 “ไอ้พวกบ้าเอ๊ย อิจฉาคนมีความสุขละสิถึงได้กักตัวป๊าไ้วันนะ สาธุ
 ขอให้ไอ้คนที่แต่งงานแล้วครอบครัวพัง ไอ้ที่โสดก็ขึ้นคานไปจนตายเลย ขึ้น
 คานแบบเป็นทุกข์ด้วย” หล่อนพนมมือแข่งบรรดาเพื่อนสนิทของคนรักซึ่ง
 แสดงออกชัดแจ้งว่าไม่ชอบหล่อน

“จู้จี้ แข่งคนอื่นระวังเข้าตัวเองนะ”

ตอนนั้นเองที่เสียงหัวเราะของผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้น ทำเอานางเอกสาว
 สะดุ้ง เนื่องจากไม่เห็นมาก่อนว่ามีคนอื่นอยู่ตรงนี้ด้วย หล่อนเงยหน้ามอง
 ชายหนุ่มรูปร่างสะอิดสะเอ้ง ผิวฉนวนกระจ่างสว่างไสวเสียนเหมือนนิรลัม
 สีทองล้อมรอบตัวเขา เอ่อ...แต่เป็นสีทองที่ออกจะซีดไปหน่อยนะ ใบหน้า
 นั้นสมบูรณ์แบบแบบคนเอเชีย คิ้วเข้มแต่ได้รูปสวย ตาเรียวคมสีดำสนิท
 จมูกโด่งเป็นสัน ริมฝีปากบางได้รูป บวกกับเสื้อแขนกุดสีขาวยกกับกางเกงสี
 เดียวกันที่แบบเรื่อนร่างทำให้หล่อนเผลอมองตาค้างไปครู่หนึ่ง

“น่าเสียดายนัก เกิดมาสวยเสียเปล่าแต่พุดจาได้น่ารังเกียจเหลือทน”
 เขาเอ่ยขึ้นอีก และนั่นก็ทำให้หญิงสาวได้สติ

“เรารู้จักกันหรือเปล่า” ดาราสาวถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ หล่อนยัง
 แปลกใจไม่หายว่าเขามายืนอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร เพราะจุดที่หล่อนยืนอยู่
 คือใต้ต้นไม้ใหญ่ซึ่งซิดก้าแพง นั่นหมายความว่าหล่อนต้องเห็นคนทุกคนที่
 เดินมาตรงนี้ แต่กลับไม่เห็นเขา

“ข้ารู้จักเจ้าดี” เสียงทุ้มนั้นดังขึ้นอีก สีหน้าและแววตาของเขานิ่งสงบ
 ยากจะคาดเดาความรู้สึก

นางเอกแถวหน้าขีดหน้าเล็กน้อยโดยอัตโนมัติ แนนอน ใครไม่รู้จัก
 ชิง ดาหลาถือว่าเซยระดับแอดวานซ์!

“เมื่อก็นายว่าฉันทั้งที่ไม่มีสิทธิ์”

คราวนี้มีรอยยิ้มแต่งแต้มริมฝีปากงามของชายคนนั้น แต่เป็นยิ้มที่
 ทำให้หล่อนหน้าร้อนวาบด้วยความโกรธ

‘ยิ้มขึ้นระคนสมเพชซัดๆ คนอย่างดาหลามีอะไรน่าขันน่าสมเพช’
 “นายเป็นใคร รวย เก่ง มีชื่อเสียงมาจากไหนถึงกล้ามองฉันด้วย
 แวตาแบบนี้”

“ที่เจ้าพูดมาทั้งหมดข้าไม่มีซักอย่าง อย่างเดียวที่ข้ามีคือ มีสิทธิ์ใน
 ชีวิตของเจ้านับจากวันนี้!” ชายหนุ่มเอ่ยประโยคทำนองหนักแน่น เสียง
 ก้องกังวาน

“พูดบ้าๆ มีสิทธิ์บ้าอะไร” ดาราสาวแฉกกลับ

“อีกไม่นานเจ้าจะารู้ ข้าไม่ได้เล่นตัวนะ แต่ข้ารู้ว่าขึ้นพูดไปตอนนี้
 คนอย่างเจ้าก็ยังไม่พร้อมรับฟัง”

“คนอย่างฉันทำไมยะ” น้ำเสียงเหยียดนั่นทำให้หล่อนเอ่ยเสียงแหลม
 อีกรอบ

“นอกจากปากที่พ่นแต่พิษแล้ว เจ้ายังเอาแต่ใจ หยิ่งยโส จองหอง
 และไม่รับฟังคนที่เจ้าคิดว่าต่ำต้อยกว่าตัวเอง”

เขาวิจารณ์ได้เป็นฉากๆ ก่อนวันช่วงเพื่อยื่นเมื่อมาเซยคางหล่อน แล้ว
 ใช้นิ้วโป้งไล่ริมฝีปากอย่างเบามือ โดยที่ดาหลาได้แต่ยืนนิ่งเหมือนต้องมนตร์
 สะกด

“ปากเจ้าสวยมาก สีปากธรรมชาติก็สวยแม้ว่าไม่แต่งแต้มอะไร แต่
 คำพูดที่ผ่านปากสวยๆ ของเจ้าเต็มไปด้วยพิษสงที่สร้างความเจ็บช้ำน้ำใจให้
 คนอื่น ข้ายังสร้างศัตรูไม่รู้กี่คนต่อกี่คน จำคำของข้าไว้ในดาหลา ถ้าเจ้ายัง
 เอาแต่พ่นมลพิษทางคำพูดออกมาอย่างนี้ เจ้าจะสูญเสียทุกอย่าง”

พูดจบเขาก็ลดมือลง ดาหลาอ้าปากเตรียมจะด่าเขาที่บังอาจแตะเนื้อ
 ต้องตัวและสอนหล่อน แต่จู่ๆ ลมที่สงบก่อนหน้านี้ก็พัดแรงจากทุกทิศทุก
 ทางจนหล่อนต้องหลับตาและปิดปากสนิทอยู่ครู่หนึ่ง ลมจึงค่อยๆ อ่อนกำลัง
 ลงและกลายเป็นปกติพร้อมกับการหายตัวไปของชายหนุ่มแปลกหน้า!

หญิงสาวชะงัดหาทางนั้นที่ทางนี้ที่แต่ก็ไม่เห็น จึงหมุนตัวเดินกลับไป
 ที่กองถ่าย เพราะคิดว่าเขาอาจจะเป็นนักแสดงใหม่ที่บังอาจปีนเกลียว และ

หล่อนก็ต้องให้บทเรียนเสียหน่อย!

แต่คำตอบจากผู้กำกับทำให้นางเอกสาวยิ่งประหลาดใจ เมื่อฝ่ายนั้นยืนยันว่าไม่มีนักแสดงหน้าใหม่เข้ามาในวันนี้

“นี่ช่วยกันปกปิดข่าวคะเนี่ย กลัวจึงจะด่ามันหรือไงคะ ที่ไม่ต้องกลัวหรอก เพราะยังงี้ก็โดนด่าแน่คะ”

“เมื่อบททอล์กโชว์ป่าวเนี่ย ก็บอกว่าไม่มีงี้เล่า” ผู้กำกับซักมีอารมณ์ดาหลายยังไม่เชื่อจึงเรียกหาฝ่ายประสานงานของกองถ่ายเพื่อขอดูรายชื่อนักแสดงที่มาในวันนี้ทั้งหมด จากนั้นจึงเรียกเฉพาะพวกตัวประกอบมาขึ้นเรียงแถว ซึ่งก็ไม่พบใครสักคนที่หน้าเหมือนผู้ชายคนนั้นจริงๆ

“เป็นไปไม่ได้ เมื่อกีเขาตะตัวขึงด้วย ขิงไม่ได้เบลออะ” หล่อนยืนยันเสียงหนักแน่น “อ้อ หรือว่าเขากลับบ้านไปแล้ว ไซ่ ต้องไซ่แน่ๆ”

ไม่มีใครสนใจหล่อนอีก เพราะต่างรำคาญและอดทนาระอาใจกันถ้วนทั่ว ในที่สุดเรื่องนี้ก็กลายเป็นข่าว เมื่อหนึ่งในทีมงานโพสต์เหตุการณ์ดังกล่าวในเฟซบุ๊กกรมถึงเรื่องของริสากับเด็กยกน้ำ

ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงหลังจากนั้น ข้อความดังกล่าวก็ถูกนำไปโพสต์ในเว็บไซต์ชื่อดัง ซึ่งมีคนเข้ามาแสดงความคิดเห็นกันอย่างคึกคัก สนุกมือ

เอ่อ นางป่วยหรือเปล่า ผู้จัดการควรพาไปหาหมออะ
บางทีก็สงสัยว่าแฟนนางรักนางที่อะไร วันๆ มีแต่ข่าวแยๆ ถ้าเราเป็นพ่อแม่ผู้ชายนะ สะใจแบบนี้ต้องคิดหนัก

ช่วงนี้กระแสเงียบเหวอ ขิงถึงต้องหาเรื่องขิงพื้นที่สื่อ
เราว่าไม่ใช่ต้องการกระแสหรอก แต่เป็นเรื่องสันดานของดาราคือชื่อ
ขิง ดาหลายคนนี่มากกว่า

ฉืดโบทอล์กซ์มาก มันเลยตั้งไปถึงสมองทำให้ไม่มีรอยหยักงล่ะ!

ฯลฯ

ตามมาด้วยการขุดเรื่องไม่ดีของดาราสาวขึ้นมาวิจารณ์กันอย่าง
สนุกสนานและมันปวก บางคนก็กระทบกระเทียบไปถึงครอบครัวของหล่อน
ว่าไม่เลี้ยงดู ไม่อบรมลูกให้ดี จึงกลายเป็นคนปากเสียและไม่มีมารยาท
แบบนี้

ตอนนางทะเลาะกับมันนี่ เราเชียร์นางเพราะดูเป็นคนพูดตรงๆ
ไม่เพก แต่ตอนนี้ชักไม่แน่ใจแล้ว

เราเป็นเพื่อนน้องสาว (คนละพ่อ) ของนาง เพื่อนเราเคยร้องให้มา
เรียนเพราะโดนชิงตัวว่ามาเกาะนางกิน

เรารู้จักครอบครัวนาง แม่ของนางเป็นคนดีมาก ใจดีใจเย็น สอนลูก
ดี แต่ดูแล้วซุบ'ตาร์ชาวีนคงไม่ฟัง

ได้ข่าวว่าแม่ไม่ได้เลี้ยงนี่ ตอนเด็กเป็นเด็กบ้านนอกตัวดำปี้ อย่งว่า
อยู่บ้านนอกคงไม่มีใครอบรมสั่งสอน

ป็นี่ให้ฉายานางว่า 'ชิงเน่า' เหมาะสุด

ฯลฯ

ส่วนในอินสตาแกรมส่วนตัวของดาหลายังไม่มีความเคลื่อนไหวใดๆ
แต่ก็มีบรรดาขามุงทั้งหลายเข้าไปแสดงความเห็นบนภาพล่าสุดที่เจ้าตัวลงไว้
เมื่อวันก่อน บ้างดำ บ้างตำหนิ แต่ก็มีไม่น้อยที่เ้ากำลังใจเพราะเป็นแฟน
คลับของดาราสาว

เพื่อนร่วมงานกัน ช่วยเหลือแนะนำกันบ้างอะไรบ้าง ผิดตรงไหน
เป็นเรา เด็กไม่รับผิดชอบ ไม่มีความใส่ใจก็ไล่ออกนะ มีคนตั้ง
มากมายที่อยากได้งานทำ #เครื่องรางของขลังปลุกเสกโดยหมอมืดระดับ
ประเทศรับรองความขลัง

ถึงจะพูดแรง แต่พี่ซิงก็พูดแต่เรื่องจริง คิดเอาละกันว่างานนี้ใครโกหก

ระหว่างที่ซิงกับผกก. #ชุดนอนหมาแมวใส่แล้วฟินเวอร์

เมื่อดาหลาไปออกงานอีเวนต์หลังจากเลิกกอง จึงมีไมโครโฟนมาจ่อปากหล่อนทุกสำนักข่าว

“ซิงเห็นคนคนนั้นจริงๆ แต่...ถ้าผู้กำกับและทีมงานบอกว่าไม่มีก็คือไม่มีค่ะ” หญิงสาวตอบเรื่องชายหนุ่มปริศนาอย่างมีอารมณ์ “จบเรื่องนี้แหละคะ ไม่พูดแล้วค่ะ ประเด็นต่อไปเรื่องอะไรนะคะ ใส่ทีมงานออก ขาวนี่ก็เวอร์ไปค่ะ ซิงมีสิทธิ์อะไรไปไล่ใครออกละคะ แค่นี้เขาพิจารณาตัวเองว่าถ้าทำงานไม่มีความรับผิดชอบอย่างนี้แล้วจะทำงานยังไง”

“มีคนบอกว่าน้องเขาขอโทษแล้ว เรื่องจริงเป็นยังไงคะ”

“ก็ขอโทษแล้วค่ะ แต่มันก็เสียหายไปแล้วไง เรื่องนี้จบนะคะ ต่อไปเรื่องการแสดงของพีริสา ขาวนี้แรงที่สุดเลยมั้ง ไม่ได้วิจารณ์ด้วยค่ะ ก็แค่แซวกันเล่นๆ ตามประสาเพื่อน ไม่มีเกาเหลาแน่นอน”

“แต่มีคนวงในยืนยันว่าซิงบอกว่าริสาเล่นละครเหมือนคนเป็นลมชัก” นักข่าวคนหนึ่งกลับมามีเรื่องเดิม ดาหลาจึงปริ๊ดที่ไม่ยอมจบเสียที

“น้องเป็นนักข่าวใหม่ใช่ไหม ไม่เคยเห็นหน้า วงในไหนคะ ใครมาทักมาคะ เอามาจากไหน” หล่อนถามเสียงโกรธเกรี้ยวด้วยระงับอารมณ์ไม่อยู่อีกต่อไป “ว่าไงคะ ใครพูดคะ บอกพี่หน่อย พี่จะไปถามเขาเดี๋ยวนี้เลยว่าได้ยินอย่างนั้นจริงหรือเปล่า”

“เห็นในอินสตาแกรมของทีมงานคนหนึ่งค่ะ”

“อ้อ ไม่มีปัญญาหาตัวเอง ต้องไปส่องตามไอจีแล้วเอามาถาม” หล่อนเยาะ กวาดตามองนักข่าวเกือบทุกคนในที่นั้นอย่างไม่พอใจ “เห็นแค่นั้นก็เชื่อกันแล้ว ถ้าวันดีคืนดีมีคนลงว่าซิงไปฆ่าคนตายก็พร้อมจะเชื่อกันเหอะคะ แหม...พวกพี่ๆ น้องๆ นักข่าวนี้รักซิงจังเลยนะคะ ขาวอะไรที่เกี่ยวกับซิงนี่เชื่อหมดเลย”

“ไม่เชื่อใจคะ ถึงต้องมาถามคุณซิงเพื่อหาความจริง” นักข่าวเจ้าเดิม

ย้อน

“นี่นักข่าวสำนักไหนคะเนี่ย พูดยาก้าวร้าวมากเลย ทางต้นสังกัดไม่ได้
อบรมสั่งสอนมารยาทและจรรยาบรรณของสื่อหะรออะ ขอโทษฉันเดี๋ยวนี้
ที่เธอก้าวร้าวใส่ฉัน”

คำพูดนั้นเรียกเสียงฮือฮาจากนักข่าวรวมทั้งบรรดาคนที่อยู่ในบริเวณ
ดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

“ว่าไงคะ น้องจะขอโทษพี่หรือเปล่า” นางเอกแถวหน้าคำดั่งนพलग
กระซอกแซกฝ่ายนั้นให้เข้ามาใกล้ แต่อีกฝ่ายยืนตัวเอาไว้ “อ้าว...ที่อย่างนี้
ทำไมไม่กล้าคะ คิดจะอยู่วงการนี้ต้องสะกดคำว่าจรรยาบรรณเอาไว้ให้
มากๆ ไม่ใช่ถือว่ามีปากกาอยู่ในมือแล้วจะเขียนจะพูดอะไรยังไงก็ได้ แบบ
นั้นเขาไม่เรียกว่าสื่อหะรออะ เขาเรียกพวกสำเร็จความใคร่ทางตัวหนังสือ!”

แสงแฟลช เสียงรัวชัตเตอร์ และกล้องวิดีโอบันทึกภาพเหตุการณ์
ดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง สูดท้ายดาหลาก็เลือกเดินจากมาอย่างไม่ยี่หระ ได้ยิน
เสียงตะโกนไล่หลังว่าจะแบนหล่อน ซึ่งหล่อนก็ได้แต่ยิ้มแยะอย่างไม่ให้
ราคา

คิดจะแบนนางพญาอย่างหล่อนอย่างนั้นหรือ คงทำได้หะรออะ

“คำเตือนของข้าไม่มีประโยชน์เลยสินะ เฮ้อ...ความจริงข้าก็น่าจะ
รู้จักนิสัยของเจ้า”

เมื่อหญิงสาวเดินมาถึงลานจอดรถ เสียงหนึ่งก็ดังขึ้น ชายหนุ่มรูปงาม
คนเมื่อกลางวันนั่นเอง ดาหลาไม่พูดอะไรแล้วตรงไปคว้าข้อมือเขา ตั้งใจ
จะพาไปหานักข่าวเพื่อยืนยันว่าหล่อนไม่ได้บ้า มีคนมายืนตำหล่อนจริงๆ แต่
สิ่งที่เกิดขึ้นคือแตะไม่โดนตัวเขา!

“บ๊ออะไรเนี่ย นายเป็นนักมายากลหะรอ” หล่อนมองแขนที่เรียวยาว
เหมือนผู้หญิงของเขาอย่างงงๆ

“บางที่เราก็อะไรคล้ายๆ แบบนั้นเหมือนกัน เอ...หรือจะให้ถูกก็

คือ พวกนั้นน่าจะเลียนแบบเรามากกว่า”

“นายต้องไปหาหนักข่าวกับฉัน” ดาหลาสั่งเสียงเข้ม นาทินี่เรื่องของหล่อนสำคัญที่สุด

“ไม่มีประโยชน์หรอก พวกเขาเบนเจ้าแล้วนี่ ตอนนี้อยู่ให้เจ้าเดินแก้ผ้าพวกเขาที่ไม่สน”

“นายหลุดมาจากป่าไหนถึงคิดว่าคนพวกนั้นจะเบนฉันได้” นางเอกสวมมองอีกฝ่ายเหยียดๆ

“น่าสมเพช เอ๊ย น่าประหลาดใจที่เจ้าทำงานกับคนพวกนี้มานาน แต่ไม่เคยตระหนักว่าพวกเขาทำอะไรได้บ้าง สร้างคนให้เป็นดาว หรือจะสาวลงมาให้เป็นดินก็ได้ ตัวอย่างก็มีให้เห็นบ่อยๆ”

“ก็พวกที่โดนสาวเป็นพวกไม่มีบาร์มีนี่ เลยโดนกระชากลงมาย่างๆ ซึ่งไม่ใช่ฉัน ชิง ดาหลา นางพญาแห่งวงการ” หล่อนพูดพลางเซิดหน้าอย่างทะนงตน “ว่าแต่ตกลงนายเป็นใครเนีย มาคุยกับฉันบ่อยๆ นี่หวังอะไร อ้อ... อยากจะเกาะกระแสน้ำฉันไหม”

ชายหนุ่มส่ายหน้าด้วยความระอา

“ตอนนี้ข้าก็ดังไปทั่วสวรรค์แล้ว ดังเพราะเจ้า! ข้าชื่อวายุ เป็นเทวดาประจำตัวเจ้า เพราะเจ้ามักจะทำร้ายคนอื่นด้วยวาจาและการกระทำจนคนเจ็บช้ำน้ำใจไปทั่ว เหล่าเทวดาประจำตัวของคนเหล่านั้นเลยกดดันให้ข้ามาเปลี่ยนนิสัยเจ้า ที่สำคัญ ข้ากำลังจะหมดบุญเพราะเจ้าไม่เคยทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ข้า เห็นมัย ตัวข้าซีด ทั้งที่ปกติเปล่งปลั่งกว่านี้มาก” เขาเน้นทุกคำด้วยเสียงกังวานและทรงพลัง

ดาหลาเบิกตากว้างก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่ แต่ครู่ต่อมาก็หยุดเมื่อนึกได้ว่าจะเสีย ‘ลูก’ นางพญา

“ที่แท้ก็คนบ้า” หล่อนพูดใส่หน้าเขาแล้วทำท่าจะก้าวขึ้นรถ

“ถึงกระนั้นข้าก็จะให้พรเจ้า ดาหลา พรที่จะทำให้เจ้าได้เรียนรู้อะไรบางอย่าง...แต่มีข้อแม้ว่าเจ้าจะต้องไปขอโหรากรรมคนที่เจ้าเคยพูดจาไม่ดี

ด้วยหรือทำร้ายจนเขาผูกใจเจ็บ ร่วมกับการคิดดีพุดดี แต่ถ้าไม่ เจ้าจะสูญเสียทุกอย่างที่เคยมี จะไม่มีใครรู้จัก ดาหลา นภาภัทร อีกต่อไป!” เสียงทรงพลังกังวานนั้นดังไล่หลังมา

“ประสาท!” หล่อนเอ่ยอย่างรำคาญแล้วขับรถออกจากที่นั่น โดยหารู้ไม่ว่า แค่เพียงหล่อนหันหลัง ร่างนั้นก็ค่อยๆ เลื่อนหาย ทิ้งไว้เพียงความว่างเปล่ากับสายลมที่พัดแผ่วเท่านั้น...

๒

ราวครึ่งชั่วโมงให้หลัง ดาหลาก็เลี้ยวรถเข้าไปจอดหน้าบ้านสองชั้น ขนาดกะทัดรัด แต่มีบริเวณกว้างเลยทำให้ดูโปร่ง พอหล่อนลงจากรถก็เป็นจังหวะเดียวกับที่สาวใหญ่ร่างท้วมสวมกางเกงสามส่วนกับเสื้อเชิ้ตแขนสั้น สีชมพูเดินออกมาจากตัวบ้าน

“มีสัมภาระอยู่หลังรถคะน้ำจิต” หล่อนบอกด้วยน้ำเสียงปกติ ไบหน้ายิ้มละไม “แล้วนี่แม่อยู่ไหนคะ”

“น้ำให้ทานยาแล้วพาขึ้นห้องเมื่อกี้ นี่จะทานข้าวมั๊ย น้ำจะได้จัดโต๊ะให้” ดวงจิตตามขณะเดินไปหยิบผลไม้จากกระบุงโปรงหลังรถ

“ทานคะ” หญิงสาวตอบแล้วก็เหลือบไปเห็นมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งจอดอยู่ใกล้ๆ “เอ๊ะ มอไซค์ใครคะ”

“เอ่อ ของเพื่อนยายเดย์นะ เขามาช่วยติวหนังสือ” ดวงจิตตอบด้วยสีหน้ากังวล

ดาหลาขมวดคิ้วด้วยความแปลกใจ ก่อนจะหมุนตัวแล้วเดินเร็วๆ เข้าไปในบ้าน ดวงจิตก้าวตามทันที

เด็กหนุ่มเด็กสาวอายุประมาณสิบหกที่กำลังอ่านหนังสืออยู่ในห้อง
รับแขกเงยหน้าขึ้นพร้อมกันเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า ก่อนที่ตาของเด็กหนุ่มจะ
เบิกกว้างด้วยความตื่นเต้นและชื่นชม ขณะที่เด็กสาวผู้มีชื่อปกบนอกเสื้อ
เดหลี นภาภัทร ทำหน้าแข็งๆ

เดหลีเป็นน้องสาวคนละพ่อกับตาหลา แต่ใช้นามสกุลของแม่ทั้งคู่
หล่อนเปลี่ยนนามสกุลตอนเข้าวงการเนื่องจากผู้จัดการเห็นว่าเพราะกว่า
'เนินกระโทก' ของพ่อ ส่วนเดหลีเปลี่ยนเพราะพ่อของเจ้าหล่อนทำผิด
กฎหมายบางอย่าง แม่เลยเปลี่ยนให้จะได้ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับขี้ความ

“สวัสดีครับ พี่ซึ่งตัวจริงสวยกว่าในทีวีเยอะเลยนะครับ” เด็กหนุ่ม
ยกมือไหว้ มองหล่อนตาเป็นประกายโดยที่เดหลียังไม่ทันแนะนำ “ผม
ชื่อน่าน เป็นเพื่อนกับเดย์ครับ”

ตาหลากวาดตามองฝ่ายนั้นขึ้นลงด้วยท่าที่ไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย

“ฉันไม่ใช่เพื่อนเล่นเธอนะ”

“เอ่อ...” เด็กหนุ่มหน้าเจื่อน

“แล้วนี่มันที่ห่มแล้ว ทำไมยังไม่กลับบ้าน”

“พี่น่านช่วยตีวิชาเลขให้เดย์” เดหลีตอบเสียงห้วน

“แล้วจะตีกันทั้งคืนหรือไง กลับไปได้แล้วไป อยู่บ้านคนอื่นคำมิต
ขนาดนี้เขาเรียกคนไม่มีมารยาท”

“ก็แค่สามห่ม” เด็กหนุ่มต่อปากต่อคำ

“แค่สามห่ม? เออ ฉันรู้แล้ว พ่อแม่เธอคงไม่ได้สอนเรื่องมารยาทหรือ
ความเกรงใจจริงๆ ด้วย เธอถึงแยกแยะไม่ได้ว่าจะไรควรอะไรไม่ควร แยก
จริงๆ” หล่อนบะปากอย่างดูถูกแล้วมองเลยไปยังเดหลี เด็กสาวจึงทำหน้าที่
บึ้งตึงทันที

เด็กหนุ่มอัปปากอีกครั้งแต่เดหลีรีบกระตุกมือไว้แล้วพยักหน้าให้กลับ
ไปก่อน เขาจึงเก็บหนังสือลงกระเป๋ายกมือไหว้ลาตาหลาแบบแกนๆ แล้ว
เดินออกไปเลย ครู่ต่อมาก็ได้ยินเสียงมอเตอร์ไซด์แล่นออกจากบ้าน

“ฉันจะขึ้นไปหาแม่ก่อน แล้วจะลงมาคุยกับแก” สิ่งนี้เองสาวเสรีจดาหลาก็เดินขึ้นบันได ตรงเข้าไปในห้องห้องหนึ่งซึ่งหญิงวัยกลางคนร่างผอมบาง ผิวขาวซีดกำลังกึ่งนั่งกึ่งนอนอ่านหนังสืออยู่บนเตียง เมื่อได้ยินเสียงประตูเปิดจึงเงยหน้ามองแล้วยิ้มกว้าง

“คิดแล้วว่าต้องเป็นหนูคนสวย หายไปหลายวันเลยนะ”

ดาหลาก้มลงกอดแล้วหอมแก้มจูบซีดนั้นหนึ่งครั้งก่อนผละออก

“ซึ่งไปทำงานที่ต่างประเทศอะ กลับมาก็มีถ่ายละครต่อเลย วันนี้แม่เป็นยังไงบ้างคะ” เสียงหล่อนอ่อนโยน กิริยาท่าทางเต็มไปด้วยความละมุนละไมน่ามอง พออีกฝ่ายได้ยินคำถามก็ทำหน้ามุ่ม

“คนชื่อจิดไม่ค่อยให้กินข้าว ชอบบอกแต่ว่ากินแล้วๆ เออ...ว่าแต่หนูชื่ออะไรนะ”

ดาหลาก้มลงกอดน้ำตาที่คลอหน่วยแล้วเงยหน้าขึ้นตอบ

“ดาหลาค่ะ ซึ่งเป็นลูกของแม่กับพ่อพงศ์”

“ดาหลา...สวยเหมือนนางฟ้า ชื่อก็เพราะ” ดวงใจว่าพาลงลุบไบหน้าหล่อนด้วยความชื่นชม

“เพราะสิคะ ชื่อนี้แม่ตั้งให้ซึ่งเองนี่นา”

อีกฝ่ายทำหน้าที่เหมือนไม่อยากเชื่อแต่ก็ยิ้มแล้วเอ่ยต่อ

“แล้วบ้านนี้เนี่ยของใคร ทำไมฉันถึงมาอยู่ที่นี่นะ ถามยายจิดก็บอกว่าบ้านฉันอยู่นั้นแหละ มันจะบ้านฉันได้อย่างไร บ้านฉันอยู่แถวห้วยขวางโน้น”

“บ้านหลังนี้เป็นบ้านที่...คุณอลงกตซื้อให้แม่เมื่อสิบแปดปีที่แล้วไงคะ”

“อลงกต? ไฉน! ปวดหัว”

จู่ๆ ผู้เป็นมารดาที่ยกมือกุมศีรษะ ทำหน้าเหยเก นางเอกสาวจึงรีบประคองท่านให้นอนลง

“แม่นอนพักนะคะ”

“จะนอนแล้วหรือ ยังไม่ได้กินข้าวเลยนะ” ดวงใจว่าพาลงขยับตัวจะลุกขึ้นตามเดิม

“นอนให้หายปวดหัวก่อนแล้วค่อยตื่นมาทานนะคะ เดี่ยวขิงให้หน้าจิตทำของโปรดแม่เอาไว้ให้”

“จริงนะ จะให้ฉันกินจริงๆ นะ ไม่ใจร้ายเหมือนคนชื่อจิตนะ” แม่บีบมือหล่อนด้วยความหวัง ดวงตาเป็นประกายขึ้นมาทันตาเห็น

ดาหลาพยักหน้ายืนยัน อีกฝ่ายถึงยอมหลับตาลง ไม่นานทรงงอกก็ขยับขึ้นลงสม่ำเสมอด้วยฤทธิ์ยา บ่งบอกว่าเจ้าตัวหลับไปแล้ว หล่อนจึงเก็บหนังสือไว้บนหัวเตียงและห่มผ้าให้ จากนั้นจึงปิดไฟแล้วเดินออกมา

ดวงใจเป็นอัลไซเมอร์มาพักใหญ่แล้ว ควบคู่กับโรคความดันและเบาหวาน จากที่เป็นเพียงระยะเริ่มต้นก็ค่อยๆ รุนแรงขึ้นจนทุกวันนี้แม่จำใครในบ้านไม่ได้เลย ไม่ว่าจะป็นหล่อน เดหลี หรือแม่แต่พี่น้องที่คลานตามกันมาอย่างดวงจิต หล่อนจึงต้องย้ายจากคอนโดฯ ส่วนตัวมาอยู่ที่นี่เพื่อช่วยน้ำสาวดูแลแม่ทั้งที่ไม่ชอบบ้านหลังนี้อะเสียเลย เพราะเป็นบ้านที่สามี่ใหม่ ของแม่ซ้อ ซึ่งหล่อนไม่อยากจะแตะต้อง

มันเป็นบ้านที่แสนอบอุ่นระหว่างแม่กับนายอลงกต และเดหลีลูกสาวของพวกเขา หล่อนจึงรู้สึกเป็นส่วนเกินเสมอทุกครั้งที่มา แม่ตอนนั้นสามี่ของแม่จะเสียชีวิตไปแล้ว หล่อนก็ยิ่งรู้สึกเหมือนเดิม ที่เพิ่มคือความเกลียดที่มีต่อทายาทของนายอลงกต

“ตามฉันไปที่ครัว” พอกลับลงมาชั้นล่างหล่อนก็ออกคำสั่งกับน้องสาวต่างบิดาอีกครั้ง

ดวงจิตกำลังเตรียมอาหารอยู่พอดีตอนที่สองพี่น้องเดินเข้าไป

“ไอ้คนเมื่อกี้เป็นแฟนแกใช่มะ” ดาหลาเปิดฉากถามด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง ยกมือกอดอกและจ้องหน้าอีกฝ่ายอย่างคาดคั้น

“เป็นเพื่อนกัน” เดหลีตอบกวนๆ

“คำตอบนี้เขาเอาไว้ให้พวกดาราดอบ ไม่ใช่แก” ดาหลาย้อนกลับด้วยน้ำเสียงที่ปราศจากความเชื่อถือ “ทำไมเรดแบบนี้ล่ะ หา เดียวก็เรียนไม่จบหรอก บอกไว้เลยนะ ถ้าแกท้องขึ้นมาฉันจะไม่ให้เงินแกแม่แต่บาทเดียว

แล้วก็ต้องออกจากบ้านไปอยู่กับผัวได้ด้วย”

คำพูดนั้นไม่ใช่แค่เดหลิที่ตกใจ ดวงจิตก็ด้วย

“ชิง...”

“น้ำจิตไม่ต้องพูดเลย น้ำจิตก็มีส่วนผิดที่ปล่อยให้ยายเดี่ยวพาผู้ชายเข้าบ้านทั้งที่อายุแก่แล้ว ทำไม่ไม่ช่วยกันดูคะ ถึงชิงจะเกลียดยายนี้ แต่ก็ไม่อยากให้ใครมองว่าชิงเลี้ยงน้องไม่ดีนะ”

“แต่เดียวกับพี่น่านไม่ได้ทำอะไรเสียหายนะคะ” เดหลิพยายามอธิบายเสียงแข็ง

“วันนี้ยังไม่ทำ แล้ววันหน้าล่ะ พวกผู้ชายจะมันทำอะไรก็หวังผลทั้งนั้นแหละ แกนี่ก็กล้าอะ แม่ป่วยอยู่ยังกล้าพาผู้ชายเข้าบ้าน ฉันมีทางเลือกให้แกสองทางคือ หนึ่ง ถ้าแกอยากเรียนต่อด้วยเงินของฉัน แกต้องเลิกมีแฟน สอง ถ้าแกไม่เลิก แกก็ต้องหาเงินเรียนเอง”

“ชิงด่วนตัดสินใจไปหรือเปล่า” ดวงจิตพยายามเตือนสติ “ยายเดี่ยวคุยกับน้ำเรื่องน่านตลอด และน้ำก็เห็นว่าน่านเป็นเด็กดี ใช้ได้ ไม่เคยพาเดย์ไปทำอะไรเสียหาย น้ำเลยอนุญาตให้เขาคบกัน”

“อ้อ นี่น้ำสนับสนุนให้ยายเดย์มีผัวหรือ” หล่อนเปลอดทวาดน้ำสาวด้วยความโมโห ซึ่งน้อยครั้งนักที่หล่อนจะทำกับคนในครอบครัว “ถามจริงๆ น้ำคิดอะไรอยู่ ชิงรู้หรือน่านรักมันมาก แต่ไม่จำเป็นต้องตามใจมันทุกเรื่องแบบนี้”

“น้ำก็แค่เห็นว่าเขาเข้าหน้า จะพาเดย์ไปไหนก็บอกตลอด แล้วก็พามาส่งตรงเวลาทุกครั้ง”

“แล้วถ้ามันไปเอากัน มันจะบอกน้ำหรือเปล่า”

“ชิง!” ดวงจิตมองหลานสาวด้วยความตกใจระคนระอา “ปัญหาของชิงคือชิงไม่เคยไว้ใจ ไม่เคยเชื่อใจน้องเลย น้องทำอะไรก็ผิดในสายตาชิงไปหมด”

“ส่วนปัญหาของน้ำก็คือ น้ำรักยายเดย์มากเสียจนมันทำอะไรดีไป

หมด ทำผิด ทำเลวก็ถูก ส่วนซึ่งทำอะไรก็ผิด แม้แต่การพยายามจะทำให้
อนาคตหลานรักของน้ำดีก็ผิด!” หล่อนตะโกนใส่หน้าน้ำสาวอย่างเหลืออด
“น้ำก็รักซึ่งเหมือนกัน ทำไมพูดแบบนี้”

ดาหลาเงียบและมองไปทางอื่น ขณะที่เดหลีร้องไห้และทำท่าจะวิ่ง
ออกจากตรงนั้น

“ว่าไฉนเลย แยกจะเลือกทางไหน” หล่อนร้องฝ่ายนั้นเอาไว้ด้วย
ประโยคคำถาม

เดหลีชะงัก ไม่หันหลังกลับมามองคนเป็นที่ด้วยซ้ำ

“ที่ร้องนี้เพราะแกร็กมันมาก ตัดใจจากมันไม่ได้ใช่ไหม งั้นดิฉันเลือก
ให้ก็แล้วกัน แยกไม่ต้องไปเรียนแล้ว!”

“ฮือ... พี่ชิงใจร้าย”

“เออ ฉันมันใจร้ายเพราะโลก เพราะแกเงิงที่ทำให้ฉันต้องร้าย ฉันทำ
งานงๆ หาเงินส่งแกเรียน แต่แกก็ดันมีผัว แล้วน้ำก็ดันสนับสนุนอีก เป็น
แกแกจะยังดีอยู่ได้มั๊ย หา”

“ฮือๆ พี่ชิงไม่เข้าใจเลย เลยไม่อยากอยู่ที่นี่แล้ว!” เด็กสาววิ่งออกจาก
ครัว

“เออ ถ้าไม่อยากอยู่ที่นี่ จะไปตายที่ไหนก็ไปไป! น่ารำคาญจริง”
ดาหลาเอ่ยไล่หลัง ไม่กล้าเสียงดังนักด้วยกลัวว่าแม่จะตื่น

ดวงจิตขยับตัวเพื่อจะเดินตามเดหลี แต่ดาราสาวเรียกไว้เสียก่อน

“ชิงจะทานข้าวอะ”

สาวใหญ่ชะงัก หันไปมองหลานสาวด้วยสีหน้าหนักใจบนระอาแต่ก็
ยอมตั้งโต๊ะ เมื่อเรียบร้อยแล้วจึงทำตามความตั้งใจเดิม

ระหว่างกินอาหาร ดาราสาวก็เช็กขาวของตัวเองจากโทรศัพท์มือถือ
ไปด้วย หล่อนยิ้มแฉะเมื่อเห็นสำนักขาวหลายสำนักพาดหัวว่าจะแบนหล่อน
จากกรณีไม่ให้เกียรตินักขาวสาว

“นอกจากแบนไม่ได้แล้ว งานอีเวนต์จะวิ่งชนฉันอีกเพียบ” หล่อนไม่

ให้ราคานักข่าวพวกนี้สักนิด เพราะมันใจว่าไม่มีใครทำอะไรได้ หล่อนเป็นนางเอกอันดับต้นๆ ที่สร้างเม็ดเงินให้ช่องไม่รู้กี่ร้อยล้าน อย่างไรก็ตามก็ไม่ยอมปล่อยให้เรื่องแบบนั้นเกิดขึ้นแน่

จากนั้นจึงกดดูข้อความและสายที่ไม่ได้รับหวังใจว่าจะพบชื่อชายคนรัก แต่ก็ว่างเปล่า

“เฮ้! ทำไม่ป๊าไม่โทร. มาซักทีเนี่ยอืม...สงสัยคุยงานยังไม่เสร็จ” หล่อนปลอบใจตัวเอง พร้อมกันนั้นความน้อยใจก็ท่วมทับด้วยเขาไม่เคยหายไปนานขนาดนี้มาก่อน หรือเขาจะไปจากหล่อนจริงๆ นะ

สิ้นความคิดนั้นโทรศัพท์หล่อนก็ดังขึ้น ดาราสาวไม่มองหน้าจอแต่แน่ใจว่าเป็นชายคนรัก จึงแสรังทำเป็นไม่สนใจเพื่อให้เขากระวนกระวายใจ

“หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า หก เจ็ด แปด เก้า สิบ” นับถึงสิบหล่อนก็รีบกดรับทันที แล้วก็ต้องทำหน้าผิตหวังเมื่อปลายสายเป็นผู้จัดการส่วนตัวซึ่งไม่ได้ไปงานอีเวนต์ด้วยเนื่องจากติดธุระสำคัญ “ว่าไงพี่ลัม...เรื่องนี้นักข่าวจะแบนนะเธอ ตกใจทำไมเนี่ย ยังไงคนพวกนั้นก็ทำไม่ได้อยู่แล้ว”

“แต่คราวนี้พวกเขาเอาจริงนะ นายกสมาคมนักข่าวฯ โทร. มาคุยกับพี่เมื่อกี้ เว้นแต่ว่าชิงจะไปขอโทษนักข่าวคนนั้นก่อน” ปลายสายตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

“ขอโทษั้นเธอ เพิ่มโทษให้อีกนะลัมไม่ว่า ชิงว่าพี่ลัมอย่าสนใจดีกว่า ทำเสียบๆ ไปเดี๋ยวเรื่องก็ซา เชื่อชิงสิ แค่นั้น” หล่อนกดตัดสายแล้วเข้าอินสตาแกรมของตัวเอง เลือกรูปที่ถ่ายกับรุ่นพี่คนสนิทซึ่งเป็นผู้มีอิทธิพลในวงการบันเทิงครอบคลุมไปถึงนักข่าว และพิมพ์ข้อความลงไปสั้นๆ ว่า ‘คิดถึงค่ะ’ ก่อนโพสต์ เพียงเท่านี้ก็เป็นการประกาศความเหนือชั้นของหล่อนแล้ว

‘หิ...ให้รู้ซะบ้างว่าใครเป็นใคร!’

เสียงกริ่งประตูทำให้ชายหนุ่มผิวขาวสะอาดสะอ้าน หน้าตาคมคาย แบบชายไทยเชื้อสายจีน ซึ่งกำลังจิบกาแฟชมท้องฟ้ายามรุ่งอรุณอยู่ที่ระเบียง คอนโดฯ ต้องชะงัก ก่อนที่ร่างสูงกว่าร้อยแปดลิบเซนติเมตรจะเดินกลับเข้าไปในห้อง ผ่านห้องรับแขกซึ่งระเกะระกะไปด้วยแฟ้มงาน กระดาษ แลปท็อป ถ้วยกาแฟเปล่า และเสื้อสูทที่พาดบนพนักโซฟาไปยังประตู

เขามองตาแมวแล้วขมวดคิ้วเข้าหากัน ก่อนจะยัดตัวขึ้น เหยยผมายาว ระตั้นคอครึ่งหนึ่งแล้วปลดล็อก พอเปิดประตูหญิงสาวผู้มาเยือนก็โผล่เข้ามา กอดเขาแน่น

“ปapie”

เขาก็้มลงมองหล่อนด้วยความตกใจ แปลกใจ และงงัน...ใครกัน?

“เดี๋ยว คุณ”

เขารับผลักร่างนั้นออก ทำให้เห็นชัดว่าเป็นหญิงสาววัยประมาณยี่สิบ ตอนปลาย ใบหน้าเรียบๆ หากจุดเด่นไม่เจอ ถึงกระนั้นก็ไม่อาจเรียกได้ว่าเป็นคนขี้ริ้ว แต่เมื่อรวมเข้ากับสีหน้าก็ยิ่งทำให้หล่อนดูแย

“คุณเป็นใคร ทำอะไรเนี่ย”

“ปapieแหละ เล่นอะไรเนี่ย มีไม่มีอารมณ์เล่นด้วยหรอคะ” หญิงสาว แผลกหน้าทำหน้าที่เซ็งพลงขยับตัวเพื่อจะเดินเข้าไปในห้อง

“เดี๋ยวๆ คุณ” เขากางมือออกเพื่อขวางหล่อนเอาไว้และมองอย่าง ระแวงมากขึ้น ถึงจะไม่ขี้เหร่ แขนเนียน และเอ่อ...อะไรต่อมิอะไรที่โดน เนื้อตัวเขาตอนโผล่กอดเมื่อครู่จะนุ่มก็เถอะ แต่เขาก็ไม่บ้าความนุ่มหรอก! “อย่ามาตีเนียนเข้าห้องคนอื่นด้วยวิธีนี้ มันไม่เวิร์ก!”

“เอ๊ะ! ก็มันบอกว่าไม่เล่นไง มีกำลังเหนื่อย ต้องการกำลังใจไม่ใช่มาตุ มุกตลกห่วยๆ ของคุณนะ ธรรมดา!” หล่อนตวาด มองหน้าเขาด้วยความ ไม่พอใจ

“คุณรู้จักชื่อผมด้วย” ธรรมดาอันถาม มองหล่อนอย่างไม่ไว้ใจมากขึ้น เรื่อยๆ หล่อนเป็นใครกันแน่

“ป้าปีคะ มีรู้ว่าคุณโกรธที่เมื่อวานมึงเง่าใส่คุณ ขอเลิกกับคุณด้วย เรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่ตอนนั้นกำลังเจอกรรมชีวิต คุณก็ควรจะลืมมันแล้วอยู่ข้างๆ มีถึงจะถูก” สาวเจ้ายังพูดอย่างคนเอาแต่ใจ

“จะโดนกรรมหรือลมบ้าหมูก็ไม่เกี่ยวกับผม ฟังนะคุณมี ผมไม่รู้ว่า คุณกำลังพยายามจะทำอะไร แต่ผมยืนยันว่าไม่เคยรู้จักคุณมาก่อน”

“คุณมี? มีไม่ได้ชื่อมีนะ!”

“อ้าว ก็คุณแทนตัวเองว่ามี” ชายหนุ่มงออีกคำรบหนึ่ง

“นี่มันสรรพนามที่เราเรียกกัน มีเรียกคุณว่าป้าปี ส่วนคุณเรียกมีว่ามี”

ธรรคทำหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก

“มีเรื่องเลี้ยวๆ แบบนั้นด้วยหรอ หน้าโหดๆ แบบผมนี่จะทำอะไร งู้งงแบบนี้ ผมว่าคุณมาผิดห้องผิดคนแล้วละ”

“อยากเลิกจริงๆ ไซ้ใหม่ ถึงไม่โทร. ง้อแล้วยังเล่นมุขปัญญาอ่อน แบบนี้อีก” เสียงหล่อนแหลมขึ้นอีกนิด มองเขาด้วยแววตาทั้งตัดพ้อทั้งโกรธจัด

“อើ...แล้วมุกที่คุณใช้เพื่อจะเข้าห้องคนอื่นละ โคตรครีเอตเลย” เขาค่อนกลับ “เอาละ คุณกลับไปดีกว่า ผมเสียเวลามากแล้ว เดี่ยวไปคุยงานไม่ทัน”

เขาทำท่าจะขยับเข้าห้องเพื่อหยิบเอกสารและของที่จำเป็น

“คุยอีกแล้วหรอ! นี่ตกลงออฟฟิศคุณจะไม่ทำอะไรอย่างอื่นเลย ไซ้มันนอกจากนั่งคุยกันนะ” หล่อนแหวกคล้ายเหลืออดเต็มทน

คิ้วเข้มของชายหนุ่มขมวดเข้าหากันอีกครั้ง คราวนี้มีความไม่พอใจ เจืออยู่ในแววตาและสีหน้าออกเหนือจากความประหลาดใจ ดูเหมือนหล่อนจะรู้จักเขาดี

“อ้าว คุณ ออฟฟิศของผมเป็นออฟฟิศที่ต้องใช้สมอง มันก็ต้องคุยเพื่อระดมสมองสิคร้าบ อย่างตอนนี้ผมก็กำลังใช้สมองอย่างหนักเลยว่าจะ

จัดการมิฉฉีพอย่างคุณยังงดี”

“มิฉฉีพ?” เสียงหล่อนสูงปรี๊ด “นางพญาของวงการอย่างมีเนี้ยนะ เป็นมิฉฉีพ”

“นางพญาของวงการ?” ธรรมทวนคำพลาถตามองหล่อนอีกครั้ง อย่างทิ้งๆ “วงการไหนละคุณ มวยปล้ำหรือยกน้ำหนัก”

“อ้าก...ป้าปี ปากเลีย ปากหมา ปากปลาจ๋า ปากปีจ้อ ทำไมว่ามีแบบนี้” หล่อนกรีดเสียงพลาถโผเข้าไปทุบร่างกายเขา “มีไม่ได้ตัวใหญ่ขนาดนั้นซักหน่อย”

“อ้อย! หยุดทีคุณ มาเตะเนื้อต้องตัวผมนี่จะป้ายายผมใช้มัย”

เขาพยายามรวบมือหน่อยๆ นั้นด้วยมือเดียว เพราะอีกมือถือโทรศัพท์ อยู่ แต่เห็นตัวบางๆ แบบนั้นกลับแรงเยอะไม่เบา หล่อนสะบัดมือออกจาก การเกาะกุมจนสำเร็จแล้ววิ่งเข้าไปในห้อง

“เฮ้ย!” ธรรมวิ่งตามด้วยความตกใจ

หญิงสาวหยุดยืนกลางห้องแล้วมองไปรอบๆ คล้ายหาอะไรบางอย่าง

“ป้าปีเอารูปคู่ของเราไปไว้ไหน ทำไมไม่แขวนตรงผนังเหมือนเดิม หา” หล่อนชี้ผนังด้านหนึ่งก่อนหันไปจ้องเขาอย่างโกรธเกรี้ยว “ตรงโต๊ะกระจก นั้นก็อีก เอาออกทำไมจะเลิกกับมัจฉีจริงๆ ใช้มัย!”

“มันไม่เคยมีรูปอะไรที่คุณว่า” ธรรมพยายามอธิบายอย่างใจเย็นอีกครั้ง

“ไม่ได้ยังไง ทั้งรูปทั้งกรอรูปคุณเป็นคนเลือกเองทั้งหมด”

หญิงสาวที่อ้างว่าเป็นนางพญาของวงการพูดทั้งน้ำตา จากนั้นจึงวิ่งเข้าไปในห้องนอนของเขา ทำท่าจะพุ่งไปเปิดตู้เสื้อผ้า แต่เขาตามไปรวบตัว หล่อนจากด้านหลังแล้วยกร่างแบบบางขึ้นเพื่อจะพาออกจากห้อง

“ปล่อยม๊ันนะ ป้าปี ปล่อย!” หล่อนกรีดร้องและพยายามดิ้นส่งผลให้ ทั้งสองเสียหลักล้มลงไปบนเตียงในลักษณะนอนหงาย โดยหล่อนอยู่ด้านบน

“หยุดทำบ้าๆ เลียที่ อย่าให้ผมเหลืออดกับคุณมากกว่านี้” เจ้าของห้องซึ่งอยู่ด้านล่างคำรามด้วยน้ำเสียงไม่ชอบใจ

“ป้าก็เล็กแกล้งมีแบบนี้ซะทีสิ!” หล่อนแหวกกลับ ก่อนจะยืมเจ้าเล่ห์แล้วพลิกตัวไปเผชิญหน้ากับเขาอย่างรวดเร็ว มือที่เป็นอิสระเริ่มชุกชอนตามต้นแขนแข็งแรงเต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ “อยากให้มีช่วยรื้อฟื้นความทรงจำด้วยวิธีนี้ก็ไม่บอก”

“ลุกขึ้นไปจากตัวผม” ธรรมชาติและผลกว้างหล่อน แม้จะไม่รุนแรงแต่มันก็แสดงออกว่าไร้ความเสน่หาอย่างชัดเจนจนหญิงสาวหน้าเสียว

“นี่คุณมีคนใหม่จริงๆ ไซ้มี๊ ถึงทำแบบนี้กับมี๊ ไม่ให้เปิดตู้เสื้อผ้าเพราะเอาเสื้อผ้ามี๊ไปทิ้งหมดแล้วไซ้มี๊” ลุกขึ้นได้หล่อนก็ไล่ไม่ยั้ง

“คุณทำให้ผมหมดความอดทนแล้ว...ฟังนะ ถ้าคุณไม่เลิกที่กักก่าผมเป็นแฟนคุณ แล้วยังทำอะไรบ้าๆ แบบนี้อีกละก็ ผมจำเป็นต้องให้ตำรวจมาช่วยเคลียร์” เสียงธรรมชาติปราศจากความอ่อนโยนอีกต่อไป แววมแต่ความจริงจึ่งว่าจะทำอย่างทีพูด

“จะแจ้งความจับแฟนตัวเองเหรอคะธรรมชาติ ไม่เคยคิดเลยว่าวิธีบอกเลิกของคุณจะทุเรศแบบนี้”

ผู้หญิงที่อ้างตัวว่าเป็นคนรักของเขาครวญด้วยความผิดหวังเหลือแสน ก่อนจะไปเข้าหาเขาเพื่อทុบตีและหยิกข่วนตามแรงอารมณ์

“หยุด!” ธรรมชาติตั้งสติได้ก็ทวาดเสียงดังก้อง

ได้ผล หญิงสาวเปลกหน้าผู้มีพฤติกรรมน่ารังเกียจจะงักมือทันควัน ชายหนุ่มเดินไปผลักหล่อนแรงๆ ดวงตาคู่คมเต็มไปด้วยความโกรธเกรี้ยวชัดแจ้ง

“แล้วออกไปจากห้องของผมเดี๋ยวนี้!”

“ธรรมชาติ!” หล่อนกรีดเสียงดวงตาวาวโรจน์ แต่ครู่หนึ่งก็อ่อนแสงลง น้ำเสียงก็พลอยอ่อนลงด้วย “นี่คุณจำขิงไม่ได้จริงๆ เหรอคะ”

“ผมบอกให้คุณออกไป” เขาคำรามลอดไปฟัน

“ซิงชื่อดาหลา เป็นคนรักของคุณ...เราพบกันครั้งแรกในงานเลี้ยงของ
ห้องเมื่อห้าปีก่อน คุณไปในฐานะผู้ผลิตรายการหน้าใหม่ ตอนหลังคุณเชิญ
ซิงไปออกรายการของคุณเราถึงได้รู้จักกันมากขึ้น” หญิงสาวอธิบายรวดเร็ว
ดวงตาคูंसวยมีน้ำตาเอ่อล้น “แล้วเราก็ไปทำบุญที่ต่างจังหวัดด้วยกัน คิน
นี่...”

หล่อนพูดยังไม่ทันจบด้วยซ้ำ เขาก็จูงมือหล่อนเดินไปนอกห้องแล้ว
ผลักทันที

“ไปแต่งงานขายเถอะคุณ พลอตน้ำเน่าแบบนี้คนอ่านคงชอบ แต่
ผมไม่ซื้อ!” จากนั้นชายหนุ่มก็ปิดประตูลงกลอนทันที

“ธรรต อย่าทำแบบนี้กับซิงนะธรรต” สาวเจ้าโวยวายพร้อมกับทุบ
ประตู “ฮือ ธรรต...เราเป็นคนรักกันจริงๆ นะคะ เราคบกันมาสี่ปีแล้ว ฮือๆ
ถึงซิงจะเคยอยากได้ตำแหน่งนางพยามากแค่ไหน แต่ตำแหน่งที่ซิงอยากได้
มากที่สุดคือภรรยาและแม่ของลูกคุณนะธรรต”

ชายหนุ่มยืนกอดอกเงยบๆ ลักพักก็ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินห่างออกไป
เขาพ่นลมหายใจด้วยความโล่งใจก่อนพิมพ์ข้อความมึนงง

“ตกลงมันคืออะไรวะเนี่ย ใครแกล้งเราหรือเปล่าวะ”

เขาเดินไปหยิบของจำเป็นในการคุยงาน ระหว่างนั้นก็นึกถึงเหตุการณ์
เมื่อครู่ แวดตาทำทางของหญิงสาวดู ‘จริง’ ไม่โกหก ไม่เสแสร้ง ไม่แสดง
ไไหนจะคำเรียก ‘ป้า’ แทนตัวเองว่า ‘มี’ ที่ดูเข้าปากและฟังเป็นธรรมชาติ
ราวกับพูดบ่อยๆ นั่นอีกล่ะ แต่ทำไม อะไรทำให้หล่อนเชื่ออย่างนั้น...

๓

ดาหลาไม่เชื่อ ร้อยไม่เชื่อ พันไม่เชื่อว่าสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นกับตนเป็นเรื่องจริง!

เข้านี้ไม่มีข่าวของชิง ดาหลาแม่แต่ข่าวเดียว ในเว็บไซต์ชื่อดังไม่มีกระตุ้เกี่ยวกับหล่อน ความเห็นของบรรดาแฟนคลับในอินสตาแกรมหายเกลี้ยง ที่ร้ายกว่านั้น พี่ชายคนสนิทที่หล่อนโพสต์ภาพคู่ไม่ยอมรับสายแต่ให้ฝากข้อความเอาไว้ ส่วนเจ้าของช่องที่หญิงสาวทำรายได้ให้ไม่รู้ก็ร้อยล้านก็ไม่รับรู้เรื่องราว สั่งให้เลขาโทร. มาบอกว่าให้จัดการเอง แล้วเมื่อครู่นี้คือร้ายที่สุด ชายคนรักจำหล่อนไม่ได้ แวตตาและท่าทางของเขาบ่งบอกว่าไม่ได้โกหกสักนิด

‘บ้าอะไร นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน!’

หล่อนถามตัวเองเข้าไปซ้ำมาขณะเดินงงๆ ออกมาจากห้องของเขา ทำไมเรื่องกลับตาลปัตรเช่นนี้ และความงงก็กลายเป็นความโกรธ โกรธจนน้ำตาไหล คนที่มีสิทธิ์มีอิทธิพลจะปกป้องหล่อนกลับเพิกเฉย

“ไอ้พุดม! ตอนมึงเปิดร้านกูุตสำห้ไปเป็นไฮไลต์ให้ อุตสำห้เกณท์

เพื่อนๆ ไปกินร้านมึงไม่รู้เท่าไรต่อเท่าไร แล้วนี่เหรอ สิ่งที่มีงตอบแทนกู”
 หล่อนเริ่มบ่นรุ่นพี่ผู้มีอิทธิพล ก่อนลามไปถึงต้นสังกัด “หุเรศ! เห็นแก่ตัว
 ไม่คิดถึงตอนที่กูทำเงินให้พวกมึงบ้างเลยนะ”

มือเรียวเอื้อมไปกดเรียกลิฟต์อย่างกระแทกกระทั้น ทันใดนั้นก็คิด
 อะไรบางอย่างออก

ทุกอย่างดูแปลกๆ ตรงที่มันเงียบกริบจนเกินไป รวดเร็วเกินไป เป็น
 ไปได้อย่างไรที่ไม่มีมีข่าวหล่อนแม่แต่ข่าวเดียว ไม่ใช่แค่ข่าวเมื่อวานนี้ แต่
 ราวกับว่าโลกนี้ไม่เคยมีดาราที่ชื่อ ดาหลา นภาภัทร มาก่อน แล้วคำพูดของ
 คนบ้าท่าทางลึกลับก็ผุดขึ้นในหัวคิด

ถึงกระนั้นข้าก็จะให้พระเจ้า ดาหลา พรที่จะทำให้เจ้าได้เรียนรู้อะไร
 บางอย่าง...แต่มีข้อแม้ว่าเจ้าจะต้องไปขอโหสิกรรมคนที่เจ้าเคยพูดจาไม่ดี
 ด้วยหรือทำร้ายจนเขาผูกใจเจ็บ ร่วมกับการคิดดีพูดดี แต่ถ้าไม่ เจ้าจะ
 สูญเสียทุกอย่างที่เจ้าเคยมี จะไม่มีใครรู้จัก ดาหลา นภาภัทร อีกต่อไป!

“บ้า เป็นไปไม่ได้”

หล่อนส่ายหน้าให้ความคิดของตัวเอง เป็นจังหวะเดียวกับที่ลิฟต์มา
 ถึงจึงก้าวเข้าไป ระหว่างนั้นก็ใช้ความคิดต่อเนื่องจนหัวแตกไปข้าง ต้องคิด
 ให้ออกว่าทำไมทุกอย่างถึงเนียนและเงียบแบบนี้ แต่จนแล้วจนรอดก็หา
 เหตุผลไม่ได้

“อันเอาเรื่องธรรคก่อน...เป็นไปได้อันยว่า ธรรคกำลังเล่นละครหลอก
 เรา เพราะที่ผ่านมาเขาชอบเตือนเราเรื่องคำพูด เรื่องการแสดงออกเสมอ
 เตือนไม่ได้เลยเล่นละครแก้งเสียเลย...ใช่ ต้องใช่แน่ๆ”

นางเอกสาวคิดเป็นตุเป็นตะ ก่อนจะควานหาโทรศัพท์แล้วโทร. หา
 ผู้จัดการส่วนตัวเพื่อปรึกษาว่าจะรับมือกับละครฉากนี้อย่างไรดี

“พี่สิม...ช่วยขิงที” หล่อนกรอกเสียงลงไปทันทีที่อีกฝ่ายรับสาย

“ขอโทษนะคะ นั่นใครพูดคะ”

“จริงสิ ขิงสิมไปได้ยังไงว่าเขาต้องตีแยมกับพี่เหมือนกัน...โอเค ขิงขิง

“ไม่คุยกับพี่แล้วก็ได้ แต่แหม พี่น่าจะส่งชื่อบอกอะไรชิงซักหน่อยนะ...”

“ขอโทษค่ะ คุณโทร. ผิดหรือเปล่าคะ”

ปลายสายเอ่ยแทรก ดาหลาจึงหัวเราะอย่างขบขัน

“โอเคๆ คงโทร. ผิดมั้งคะ ชั้นแน่ะนี่ก่อนนะคะ เดี่ยวจะกลับไปจีบพี่ให้หลุดบทีให้ได้เลย” หล่อนกดตัดสาย รอให้ลิฟต์เคลื่อนไปจนถึงชั้นหนึ่งก่อนแล้วค่อยกลับขึ้นไปหาคนรักอีกครั้ง

เมื่อถึงชั้นหนึ่ง ประตูลิฟต์ก็เปิด ผู้ชายคนหนึ่งก้าวเข้ามา

“ชั้นไหนอะคุณ” หล่อนถามชายคนนั้นโดยไม่ได้หันไปมอง มือก็กดหมายเลขชั้นที่บรรดาอาศัยอยู่

“ชั้นนั้นแหละ” คนที่ถอยไปยืนชิดมุมด้านหนึ่งตอบกลับมาสั้นๆ

ดาหลาสะดุดใจด้วยน้ำเสียงนั้นคั่นหู แต่เลือกที่จะไม่หันไปมอง ตอนนีหล่อนจำเป็นต้องใช้สมองคิดหาวิธีทำให้บรรดาหลุดบทีให้ได้

‘ป้าปีนี่เล่นละครเก่งไม่เบาแฮะ เดี่ยวจะให้ป้าเป็นดาราทนเป็นผู้ผลิตรายการเลย’ หล่อนนึกอย่างครี้มอกครี้มใจ

“หึๆ”

หล่อนได้ยินเสียงหัวเราะเยาะจากผู้ร่วมลิฟต์ จึงขมวดคิ้วแต่ก็ยังไม่หันไปมองอยู่ดี เนื่องจากคิดว่าเขากำลังคุยโทรศัพท์อยู่ เสียงหัวเราะนั้นคงมีให้คนปลายสายของเขานั้นแหละ

ทันใดนั้นเอง จู่ๆ ไฟในลิฟต์ก็ติดๆ ดับๆ ก่อนจะดับยืนเสียงดังกึ่ง! แล้วลิฟต์ก็หยุดนิ่งไฟดับดับดับ พัดลมหยุดทำงานดาหลาอุทานออกมาด้วยความตกใจ ก่อนหันไปมองผู้ร่วมชะตากรรมซึ่งทำให้หล่อนตกใจยิ่งกว่าคนบ้าลึกลับคนนั้นนั่นเอง!

“นาย!”

“ตามปกติแล้ว ผู้ที่โดนคำสาป เอ๊ย! ได้รับพรต้องเรียกหาข้าเพื่อรับฟังภารกิจ แต่ในกรณีของเจ้า เวลาข้าเหลือน้อย จึงต้องมาหาเจ้าเอง” เสียงหุ้มกั้ววานดังขึ้น ตามองหล่อนหนึ่ง “ถามคำถามได้”

“นี่มันใช้เวลาบ้าหรือเปล่า อ้อ คนบ้านี่หว่า จะรู้ประสาอะไรวะ” ก่อนเขาเสร็จ หล่อนก็หันไปกดปุ่มฉุกเฉินเพื่อขอความช่วยเหลือจากคนที่อยู่ด้านนอก

“ไม่มีประโยชน์หรอก เพราะไม่มีใครได้ยิน” เสียงทุ้มนั้นดังขึ้นอีก

“หมายความว่าไง” หล่อนหันขวับไปถามอย่างไม่เข้าใจ พลังลอบสังเกตสีหน้าท่าทางของเขาด้วยว่ามีท่าทีคุกคามหรือเปล่า แต่ไม่พบอะไร นอกจากความเบือหน่ายเล็กๆ ในท่าทีดูมีอำนาจนั้น

“เพราะข้าเป็นคนทำให้มันหยุดเองนะสิ” เขายกมือกดดอกและเอนกายพิงผนัง

“อ้อ นี่ฝีมือนายเหอ ทำแบบนี้ต้องการอะไร” ดาราสาวตะคอกแล้วหันไปกดปุ่มฉุกเฉินอีกครั้ง แต่ภายนอกยังเงียบ ไม่มีสัญญาณเตือนว่ามีคนได้ยิน

“ต้องการให้เจ้าได้รับบทเรียนจากคำพูดพล่อยๆ และการกระทำสุดแย่งของเจ้าไงล่ะ”

“ให้บทเรียนฉันเหอ งั้นแสดงว่าสิ่งที่ฉันเจอตลอดเข้านี้เป็นฝีมือคุณงั้นสิ ตกลงคุณเป็นใครกันแน่ ลูกหลานใคร ทำไม่ถึงมีอิทธิพลถึงทุกคนได้ขนาดนี้” น้ำเสียงหล่อนตื่นตื่น แววดตาที่มองคนตรงหน้าดีขึ้นกว่าเดิมมาก ตอนแรกนี่ถือว่าเป็นตัวประกอบผู้อยากตะกายดาว ตอนเย็นนี่ถือว่าเป็นคนบ้า แต่ตอนนี้เหมือนเขาจะดูดีกว่านั้น ดูดีกว่ามากๆ ด้วย สรรพนามเรียกขานเขาจึงเปลี่ยนตาม

“บอกแล้วไงว่าเป็นเทวดาประจำตัวเจ้า ชื่อวายุ” เขาทำหน้าเบือและแข็งที่หล่อนไม่ยอมเชื่อเสียที

“นี่มันหน้าลี้หน้าขวานนะ ยังจะพูดเล่นอีก มาคุยกันดีๆ ดีกว่าว่าที่ทำทั้งหมดเนี่ย ต้องการอะไรกันแน่”

ชายหนุ่มติดนิ้วหนึ่งครั้ง ไฟที่ดับอยู่สว่างโดยพลัน ลิฟต์เคลื่อนตัวปกติ เขาติดอีกครั้ง คราวนี้ทั้งไฟทั้งลิฟต์พร้อมใจกันดับทำเอาตาหล่อนอ้า

ปากค้าง

“มายา...”

“เทวดา” เขาเอ่ยซัด มองหล่อนอย่างรำคาญ “ความจริงมีฤทธิ์มากกว่านี้มาก แต่เจ้าไม่เคยทำบุญแผ่ส่วนกุศลให้ข้า พลังของข้าถดถอยเลย แสดงได้ประมาณนี้...เออละ ทีนี้จะเชื่อข้าได้หรือยัง”

“เทวดาเนี่ยนะ...ทำไมไม่ใส่เสื้อครุยผ้าบางๆ ซฎาไปไหน ทำไมหัวรองเท่าไม่งอน” ดาหลาพูดเหมือนละเมอ กวาดตามองร่างสะอืดสะอองที่สวมชุดเดียวกับเมื่อวานขึ้นลงมากกว่าสามรอบ

“นั่นมันพระภูมิเจ้าที่!” เขาตอบกลับมาทันที “แต่พอเถอะ นี่ไม่ใช่เวลาคุยเรื่องพัสดราภรณ์ของข้า เรามาดูดีกว่าว่าเจ้าต้องทำอะไรบ้าง”

“ทั้งเรื่องถูกนักข้าวแบน ซ่องไม่สนใจ ธรรมชาติฉันไม่ได้ เป็นผีมือคุณทั้งหมดเธอ” หล่อนถามย้ำอีกครั้ง

“อ้าว...ยายคนนี้เป็นโรคย้ำคิดย้ำทำหรืออย่างไร ก็บอกว่าใช่ไปเล่า” เขาเริ่มมีอาการขึ้นมบบ้างแล้ว

ดาหลายังทำหน้าที่ไม่เอียงเชื่อ หล่อนมองว่าเขาเป็นคนบ้า เป็นคนเพี้ยน แต่ยามนี้อาจเป็นหล่อนที่เสียใจจนเพี้ยนเลยสร้างเทวดาขึ้นในจินตนาการ มันจะเป็นไปได้อย่างไร จู่ๆ เทวดาจากสวรรค์ก็มายืนอยู่ตรงหน้า เทวดาซึ่งหล่อนไม่เคยเชื่อว่ามีด้วยซ้ำ

‘มีอะไรเหลือเชื่อกว่านี้อีกไหม!’

“ให้เวลาอีกห้าวินาที ถ้าไม่ถามก็หมดสิทธิ์ถามแล้ว จงอยู่กับการไว้ตัวตนให้สบายใจ” จบคำพูดนั้นก็ปรากฏสายลมพัดวนภายในลิฟต์ เย็นเยือกจนหล่อนสะท้าน ก่อนที่ร่างสะอืดสะอองจะค่อยๆ โปร่งแสงต่อหน้าต่อตา

“เฮ้ย! ของจริงนี่หว่า” ดาหลาอุทานด้วยความตื่นตื้น “เดี๋ยวก่อน! อย่าเพิ่งไป ถามคะถาม แล้วฉันต้องทำยังไงทุกอย่างถึงจะกลับมาเหมือนเดิมคะ” ถึงไม่เอียงเชื่อแต่หล่อนก็ต้องเชื่อแล้ว

“เฮ้อ...กว่าจะเชื่อกว่าจะถามได้ ลุ้นจนมุมแทบเลือด” ท่านนายอุปนอบ ก่อนทำร่างให้เป็นปกติ แล้วหยิบสมุดเล่มหนึ่งออกจากกระเป๋าเสื้อมายื่นให้ หล่อน “รายชื่อคนที่เจ้าเคยใช้คำพูดทำร้ายเขา”

ดาหลาเอื้อมมือไปหยิบมาเปิดดู แล้วต้องเบิกตากว้างเมื่อเห็นว่าเฉพาะ หน้าแรกก็มีรายชื่อเต็มหน้ากระดาษ โดยทุกชื่อมีรายละเอียดระบุว่าหล่อน พุดกับคนเหล่านั้นว่าอย่างไรบ้าง หน้าสองหน้าสามก็เต็มเหมือนกัน โดยทำ รายชื่อล่าสุดคือ ริสา เด็กยกน้ำที่ชื่อเบรียวหรือปรีศนี นักข่าว เดหลี และ ธรรมศ

“โธ้ย เยอะขนาดนี้เลยเหรอเนี่ย แล้วธรรมศนี่ไปพุดไม่ดีใส่เมื่อไหร่ ก็แค่น้อยใจเล็กๆ น้อยๆ ตามประสาคนรักกันเองนะ”

“อย่างไรเสียก็ถือเป็นวงจรกรรมที่เจ้าต้องรับผิดชอบอยู่ดี อีกอย่างเจ้า ลืมแล้ววี ว่าทำเลิกกับเขา ข้าก็ทำตามที่เจ้าต้องการแล้วนี่ไง”

“ฉันประหลาด! อย่างว่าแหละ เป็นเทวดาไม่รู้จักรนีสัยคนเลยสามมั่วชั่ว” หล่อนอดต่อว่าไม่ได้

ทันใดนั้นปากกาด้ามหนึ่งก็ปรากฏในมือเทวดาหนุ่ม แล้วท่านก็ก้มลง เขียนยุกยิกต่อจากชื่อธรรมศ เตือดร้อนดาหลาต้องรีบตะครุบปากกาเอาไว้

“พุดเล่นคำ ไม่ได้คิดอย่างนั้นจริงๆ ชักหน่อย แค่นี้ก็เยอะจนฉันรับ กรรมไม่ทันแล้ว”

“นี่เฉพาะคนที่เจ้าปากเสียใส่เขาจริงๆ ไม่นับคนที่เจ้าด่าผ่านไซ้เซี่ยล เน็ตเวิร์กนะ”

“จดไว้ทุกคนเลยหรือไงคะ ว่านิคด่าหน่อยก็จดเหรอเนี่ย” หล่อนถาม เสียงอ่อย กวาดตามองรายชื่อเหล่านั้นผ่านๆ ก็เห็นว่าบางคนก็โดนหล่อน ด่าหรือตำหนิเป็นแค่กรณีเล็กๆ เท่านั้น

“ทุกเม็ด”

“ปล่อยผ่านบ้างก็ได้ บนสวรรค์ไม่มีคำว่าพ่อนปรนหรือคะ” ดารา สาวทำหน้ามึน

“ไอ้ะ ทำเป็นถาม ที่เจ้าเล่า โกรธทุกคนที่ทำให้เจ้าไม่พอใจ โกรธเกินกว่าเหตุ ด่าเขาเกินกว่าความผิด”

“สรุปว่าฉันต้องทำยังไงคะ” หล่อนตัดบทก่อนที่เทวดาจะร้ายความผิดของหล่อนออกมาประจาน

ท่านวายุตั้งสมุดคืนแล้วใช้ปากกาขีดเส้นใต้รายชื่อเหล่านั้น ก่อนเงยหน้าบอก

“เอาเฉพาะคนที่โกรธเจ้ามากก็แล้วกัน ซึ่งจะแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนแรกคือคนที่ผูกใจเจ็บ คิดว่าชาตินี้ยังไงก็ต้องเอาคืนเจ้าให้ได้ ส่วนที่สองคือคนที่ชีวิตพลิกไปในทางร้าย...คนแรก มนนี่ มนลิสชา คนนี้มีเรื่องทะเลาะกับเจ้าตอนไปถ่ายแบบด้วยกันที่หัวหิน”

พอเทวดาพูด หล่อนก็นึกถึงเหตุการณ์นั้น

“แต่เคลสนั้นขายนนี่เป็นคนผิด” ดาหลางจำได้ว่า ครั้งนั้นนางแบบที่ชื่อมนลิสชาพยายามจะขอเปลี่ยนเสื้อผ้าที่สวมถ่ายแบบกับหล่อน ด้วยเหตุว่าชุดของเจ้าหล่อนไม่สวย

“เขาผิด แต่เขาก็ขอโทษเจ้าแล้ว แต่เจ้ายังไม่วางเหินบแนมจิกกัดเขาแล้วยังประจานเขาให้ได้รับความอับอาย กลายเป็นข่าวใหญ่โต เขากลายเป็นคนเรื่องเยาะเรื่องมาก ทั้งที่เจ้าก็เห็นว่าชุดนั้นไม่เหมาะกับเขาจริงๆ!” ท่านวายุตำหนิดังนั้น

ดาหลาสะดุ้ง หุบปากแล้วหันหน้าไปทางอื่น

“แล้วฉันต้องทำยังไงคะ”

“ไปพูดดีๆ เพราะๆ พร้อมกับบีบนิ้วตบปรนนิบัติพิศวีเขา”

“ฮะ อะ! ไรนะ! เกินไปหรือเปล่า!” หล่อนกรีดเสียง ตาพองโตด้วยความไม่พอใจ “ไอ้พูดดีๆ เพราะๆ นั้นพอทำได้นะ แต่ปรนนิบัติพิศวีนี่เป็นทาสเลยนะคะนั่น”

“ก็เหมือนกับที่เขาเป็นทาสอารมณ์ของเจ้าไงล่ะ” ท่านวายุทำเสียงสะใจจนดาหลาสะอึก

“แหม...ดูท่านไม่ค่อยพอใจกับการลงโทษฉันเท่าไรนะคะ” หล่อน
ประศดเสียงสูงแล้วถามต่อ “แค่นี้หรอคะ”

“ของมนลิษาแค่นี้ แต่รายอื่นข้าจะบอกวันหลัง อ้อ จงตระหนักเสมอ
ว่าการพูดกับเจ้ากรรมนายเวรของเจ้าแต่ละครั้งต้องไตร่ตรองว่าสิ่งนั้นควร
พูดหรือไม่ควร พูดไปแล้วคนฟังเขาจะเสียใจ เจ็บใจหรือไม่ ต้อง...”

“อើย...ต้องนั่งแคร่ทุกคนแบบนี้ก็ตายพอทีสิ คำสาปบ้าอะไร...เอ๊ย
เดี๋ยวก่อนจะอย่าเพิ่งไป!” ตอนท้ายหล่อนร้องลั่นเมื่อเห็นว่าร่างนั้นค่อยๆ
โปร่งแสง “ท่านสาปแบบนี้ เท่ากับทำให้ฉันเป็นคนต่อแهلนะสิคะ ต้องพูด
ดีๆ ทั้งที่ไม่ได้คิดแบบนี้มันนั้หรอคะ”

“คนโง่ก็โง่อยู่นั่นเอง” เทวดาเอ่ยอย่างระอา “พูดขนาดนี้แล้วยังไม่รู้
อีกอะไรว่าต้องทำยังไง”

“ก็ต้องพูดแต่เรื่องดีๆ แม้จะไม่ใช่เรื่องจริงนะสิคะ”

“เจ้าต้องปรับตั้งแต่ทัศนคติของเจ้าต่างหากละ ตรองดูสิว่าทุกวันนี้
เจ้าคิดดีหรือเปล่า หรือแค่คิดตามจิตอันยึดติดในตัวตน นี้กว่าตนสูงส่งกว่า
คนอื่น”

“ก็ฉันสูงส่งกว่าคนอื่นจริงนี่ ท่านก็เห็น” หล่อนเซิดหน้าด้วยความ
ภาคภูมิใจในชื่อเสียงของตน

“เอาเงินวัตถุอาจจะสูงกว่า แต่คุณธรรมเจ้าต่ำเตี้ยนัก...แต่เอาเถอะ พูด
ตอนนี้เจ้าก็ไม่เข้าใจจนกว่าจะถึงวันนั้น”

หล่อนเงิบไปครู่หนึ่งอย่างใช้ความคิด

“ท่านแน่ใจนะคะว่าฉันจะได้ทุกอย่างกลับคืนมา รวมทั้งบรรพตด้วย”
ดาราสาวถามด้วยความไม่แน่ใจ เห็นเทวดาแล้วหัวน้ใจจริงๆ!

“อ้อ ข้าลืมเรื่องเจ้าบรรพตไปซะสนิทเลย” เทวดาทำตาโตอย่างเพิ่งนึก
ขึ้นได้ ทำเอาหล่อนกลอกตาไปมาด้วยความเหนื่อยใจ

“นั่นไง จะรอดมั๊ยเนี่ย ชีวิตฉัน”

“เรื่องเจ้าบรรพตเนี่ย ขอบอกเลยว่ายากกว่าการพยายามคิดดีพูดดีเสีย

อีก... นั่นก็คือ เจ้าต้องทำให้ธรรครักเจ้า ถ้าเจ้าคิดดีพูดดีจนติดเป็นนิสัยบวกกับเจ้าธรรคเอ่ยคำว่ารักเจ้าเมื่อไหร่ เมื่อนั้น ดาหลา นามภัทร จะกลับมาเป็นนางพญาของวงการเหมือนเดิม”

“ของง่าย ๆ ฟ้า ๆ” หล่อนยกไหล่อย่างมั่นใจในตัวเอง ดูแล้วไม่เหลือปากว่าแรงสักอย่างเดียว

เทวดาประจำตัวไม่เอื่อยอะไรนอกจากหัวเราะหึ ๆ อย่างมีเสศนัยแล้วก็หายตัวไป ลิฟต์กลับมาเป็นปกติทุกอย่าง แต่ก่อนที่หล่อนจะขยับตัวไปกดหมายเลขชั้น ท่านก็ปรากฏตัวอีกครั้งอย่างกะทันหัน ทำเอาหล่อนสะดุ้งโหยงและปล่อยส่งก้อนไปให้อีกหน

“ขำลึ่มอีกสองเรื่อง”

“ยังมีอีกเหรหะคะ โอ๊ย... แบบนี้สาปให้ฉันตายไปเลยไม่ดีกว่าเหรหะคะทำไมมันเยอะอย่างงี้เล่า” ดาหลาจะร้องให้ออกมาให้ได้

“เจ้าอย่าลืมนำบุญอุทิศส่วนกุศลให้ข้าบ่อย ๆ ทุกวันได้ยิ่งดี ทดแทนที่เพิกเฉยมานาน”

“เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ เทวดาทวงบุญทวงกุศล... แล้วอีกเรื่องละคะ”

“ทั้งหมดนั้น เจ้ามีเวลาแค่สามเดือน”

๔

ดาหลารวบผมตึง สวมชุดเข้ารูปสีดำดูทะมัดทะแมงเดินมาตามทางเดินภายในโรงแรมแห่งหนึ่ง สีหน้าหล่อ่นเต็มไปด้วยความคับข้องใจ

“จะบีบหนวดขายนั้น ทำไมต้องแต่งชุดอย่างกับเป็นนินจาด้วยเนี่ย” หล่อนบ่นอุบ ซึ่งคนที่ให้หล่อนแต่งตัวแบบนี้ก็คือเทวดานั้นแหละ และท่านก็บอกว่าคำนี้ มนสิชาจะมาที่โรงแรมแห่งนี้

“ห้อง ๕๑๑” หล่อนทวนหมายเลขห้องพลางมองหาไปด้วย ครั้นเห็นก็รีบรีเข้าไปเตรียมเคาะประตูห้อง แต่ก็ต้องลดมือลงเสียก่อน เพราะยังไม่ออกกว่าจะเริ่มต้นคุยกับฝ่ายนั้นอย่างไรดี

“ขอโทษนะจ๊ะমনนี้ ฉันเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นมากๆ เลยนะจ๊ะ มา... เตียวฉันทวดให้เธอนะจ๊ะ เฮอะ โคตรตอแหลเลย” ดาหลาลองพูดแล้ววิจารณ์ตัวเอง จากนั้นก็กระแอมครั้งหนึ่ง แล้วลองพูดด้วยน้ำเสียงแบบใหม่ซึ่งต่ำกว่าเมื่อครู่ “ขอโทษนะমনนี้ ฉันเสียใจกับเรื่องระหว่างเราสองคนนะ... แฮ่อ อย่างกับครุฑวิโบราณแถมขึ้นคานด้วย”

ดาราสาวนับหนึ่งถึงสามเพื่อเรียกกำลังใจ แล้วจึงยกมือหมายจะเคาะ

ประตูอีกครั้ง แต่ก็ต้องชงักกับเสียงที่ได้ยินจากข้างในเสียก่อน

“ว้าย อะไรรึกันเนี่ย...” เสียงหวีดร้องด้วยความตกใจของมนลิษา

“สวัสดีจ๊ะ หนูมนนี่ ในที่สุดเราก็ได้เจอกันอีกครั้ง” เสียงหัวเราะ ของผู้ชายคนหนึ่งตอบกลับมา

ดาหลาเงี่ยหูฟังและวิเคราะห์สถานการณ์อย่างใกล้ชิด

“แก! แกนี่เอง นี่แกทำอะไรนั่น แล้วฉันมาอยู่ที่นี้ได้ยังไง” นางแบบสาวถามด้วยน้ำเสียงลนลานระคนหวาดกลัวพร้อมกับเสียงเคลื่อนไหวร่างกายบนเตียง

“ไม่มีอะไรที่เสียอยากได้แล้วไม่ได้ มามะ ขอเสียหอมให้ชื่นใจทีนะจ๊ะ” น้ำเสียงนั้นที่กระหายชนิดที่คนที่แอบฟังอยู่ข้างนอกยังขนลุก

ดาหลาเบิกตาโพล่ง นี่ไม่ใช่การถ่ายละคร แต่มนลิษากำลังจะถูกข่มขืน!

“อย่านะ! ช่วยด้วยค่ะ ช่วยด้วย!”

“เอาใจดีๆ แล้วทำไมท่านวายุไม่บอกก่อนเนี่ย เอาใจๆ” ดาหลาถามตัวเองอย่างตื่นเตันที่หน้าประตู และมีอีกไวก่ความคิด หล่อนเคาะประตูทันที

“ใคร?” ฝ่ายชายร้องถามด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์

“เอ่อ...พี่เขาให้หนูมาหาเสียค่ะ เสียขา”

หล่อนตัดสินใจตอบไปอย่างนั้น เพราะจะอ้างเป็นรูมเซอร์วิสเหมือนละครที่เคยเล่นก็กลัวว่า ถ้าผู้ชายคนนั้นมองตาแมวแล้วไม่เห็นรถเข็นอาหาร จะยิ่งอันตรายต่อมนลิษาและหล่อนเอง จากนั้นก็เรียกหาท่านวายุอย่างเร่งด่วน

“ท่านวายุ ท่านต้องช่วยฉันนะคะ ฐานที่ท่านไม่ยอมบอกฉันก่อนว่า ต้องมาช่วยยายมนนี่แบบนี้”

“ผิดห้องหรือเปล่าหนู เสียสิ่งหนูมนนี่คนเดียวนะ” ผู้ชายในห้องร้องถามด้วยยังแคลงใจ

“เป็นบริการพิเศษจากพี่เขาที่เสียเป็นลูกค้าชั้นดีค่ะเลย รับรองว่าถึงใจ ไม่มีค่าใช้จ่ายเพิ่มค่ะ” พุดเสร็จหล่อนก็กระซิบเรียกเทวดาประจำตัวอีกครั้ง “ท่านวายุ ได้ยินฉันหรือเปล่านั้น”

“ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเทวดาที่ท่านเรียก!”

ดาหลาเริ่มใจคอไม่ดี แต่เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้วเมื่อเสียงปลดล็อกดังขึ้น หล่อนยึดกายเตรียมเผชิญหน้ากับผู้ชายในห้อง

ประตูเปิดออก หนุ่มใหญ่ร่างท้วมผิวขาวจัดปรากฏในสายตา เขายิ้มกว้างอย่างพึงพอใจเมื่อเห็นหล่อน หล่อนเองก็ยิ้มกว้างเหมือนกัน เมื่อเห็นว่าฝ่ายนั้นสวมเสื้อคลุมของโรงแรมเตรียมพร้อมปฏิบัติภารกิจ!

“เข้ามาก่อนสิหนู”

“ค่ะ” ดาหลาค่อยๆ ก้าวเข้าไปอย่างระมัดระวัง ทำให้ใครบางคนที่ยืนอยู่ไม่ห่างจากจุดนั้นได้ยินทุกข้อความและมองตามด้วยความเสียดาย
 ธรรมชาติของเธอ!

เขามาคุยงานกับลูกค้าคนหนึ่งซึ่งพักอยู่ที่โรงแรมแห่งนี้และเห็นหล่อนตั้งแต่ที่ลิบบีแล้ว เขาตัดสินใจแอบตามมาเพราะอยากรู้ว่าหล่อนเป็นใครกันแน่

ที่แท้ก็ผู้หญิงอย่างว่า! ที่ไปเคาะประตูห้องเขาแล้วตีขลุ่ยว่าเขาเป็นคนรักของหล่อน นี่เป็นหนึ่งในการทำงานของหล่อนสินะ

ธรรมชาติส่วนตัวเดินออกจากตรงนั้นเงียบๆ ด้วยความรู้สึกใจหายอย่างบอกไม่ถูก...

ทางด้านดาหลา เมื่อเข้ามาในห้องแล้ว หล่อนก็ส่งยิ้มให้มนสิชาที่ยืนอยู่มุมหนึ่งของห้องและมองหล่อนหน้าตาตื่น

“พี่ซิง พี่มาได้ไงคะ”

“เฮ้ย! จำได้หรือ” ดาหลาอุทานด้วยความตื่นตกใจ ไหนท่านวายุบอกว่าไม่มีใครจำหล่อนได้ไง และหล่อนก็จำได้นะว่าตอนนี้หน้าตาตัวเองเปลี่ยนเป็นผู้หญิงหน้าตาเรียบๆ ไม่ใช่ดาหลาผู้สวยชนิดหาตัวจับยากคนนั้น

‘เฮอะ แล้วท่านก็หาญกลับบอกว่านี่คือการให้พร นี่มันคำสาปชัดๆ!’

“อะไรนะคะ” นางแบบสาวยิ่งแปลกใจมากกว่าเดิม

“ก็เจ้าต้องทำให้เขาให้อภัย จะไม่ให้จำได้ได้อย่างไรเล่า”

น้ำเสียงแฝงความรำคาญของท่านวายุตั้งขึ้นใกล้ๆ ดาหลารู้สึกใจชื้นขึ้นมาเป็นลิบกอง!

“ไม่มีอะไร...เรามาสงูกันก่อนดีกว่า” หล่อนว่าพลางเดินยกย้ายสายสะโพกไปพามนสิชา ใจยั่วหนุ่มใหญ่ที่ตอนนี้ยื่นอัปากค้างมองหล่อนตาไม่กะพริบ ดาหลานึกขอบคุณท่านวายุที่ให้หล่อนแต่งชุดรัดรูปแบบนี้

“ที่...จะทำอะไร” นางแบบสาวหน้าซีด ถอยกรูดกับท่าที่แบบนั้นของท่านวายุ “นี่...ที่เป็นเลสเบียนหรือ”

‘โอ๊ย...ก็คิดได้เนอะ!’

ดาหลาค่อนข้างหลับปะเหลือก และไม่พูดอะไรนอกจากโหม่ตัวไปกอดฝ่ายนั้นเอาไว้ แนนอน กอดด้วยท่าทางที่ทำให้คนที่มองอยู่เราใจแล้วกระซิบสั่งเร็วเร็ว

“มีโอกาสนี้เมื่อไหร่ให้หนีทันที” จากนั้นหล่อนก็หันกลับไปทางหนุ่มใหญ่ ส่งยิ้มเย้ายวนให้เมื่อเห็นท่านวายุยืนอยู่ข้างๆ “จะทีละคนหรือพร้อมกันเลยดีคะ เสีย...”

“พร้อม พร้อมกันเลย โอ๊ย หนูจำ เสียทนมั้ไหวแล้ว แม่คุณเอ๊ยสวยถูกใจเสียทั้งคู่เลย” เสียที่นกกามดาลูกกวาด ยืนมืออ้วนบ้อมสันระริกมาข้างหน้าแล้วรีเข้าหาสองสาว ตอนนั้นเองที่เทวดายื่นขาไปขัดจนร่างท่วมเสียหลักล้มลงบนพื้น ท่านวางเท้าลงบนหลังหนาๆ นั้น

“ว๊ิง มนนี่ ว๊ิง!” ดาหลาที่ได้รับสัญญาณจากท่านวายุตะโกนสั่ง แล้วจุดมีนางแบบสาวให้วิ่งทันที

“เร็วๆ นะเว้ย พลังข้าถดถอยลงเรื่อยๆ แล้ว” เทวดาร้องบอกเมื่อทั้งสองวิ่งผ่าน

ดาหลาเร่งฝีเท้าขึ้นอีกโดยเลือกใช้บันได เพราะกลัวว่าจะรอลิฟต์นาน

แล้วเสียนั้นจะตามทัน อีกอย่าง หล่อนมั่นใจว่าเขาคงไม่กล้าวิ่งลงบันไดตาม
มาขณะสวมเสื้อคลุมที่ไม่มีเสื้อผ้าข้างในแน่ๆ

ไม่กี่นาทีต่อมา ทั้งคู่ก็ลงมาถึงลานจอดรถของโรงแรม ดาหลา
ปล่อยมือฝายนั่นแล้วสั่งอีกครั้ง

“ขึ้นรถฉัน”

“พี่มาช่วยมันได้ยังไง” นางแบบสาวถามอย่างงงๆ ร่างเพรียวระหง
โง่งนงจะทำท่าจะล้มล้มล้มแหล่

“อย่าเพิ่งถาม ขึ้นรถก่อน...อ้าว เฮ้ย!” ตอนท้ายดาราสาวร้องลั่นเมื่อ
อีกฝ่ายล้มลงไปตื้อๆ “มาล้มอะไรตอนนี้ อีกนิดเดียวก็ถึงรถแล้วเนี่ย”

ถึงจะบ่น แต่นางพญาของวงการก็รีบประคองร่างนั้น ตอนนั้นเอง
ที่มีเสียงฝีเท้าวิ่งเร็วๆ มาทางทั้งคู่ ดาหลาหันขวับไปมองแล้วก็ต้องเบิกตา
กว้างเมื่อเห็นชายฉกรรจ์สองคนกำลังเสียวหาใครบางคนไปด้วย

จากประสบการณ์การเล่นละครมาเกือบยี่สิบเรื่อง...นั่นลูกน้องเสี่ยว
บ้ากามอย่างไม่ต้องสงสัย!

ดาหลากัดฟันประคองกึ่งลากนางแบบสาวให้พ้นจากตรงนั้นก่อนที่
พวกนั้นจะเห็นเข้า

“มาทางนี้ดีกว่า” เสียงหัวทุ้มคุ่นหูดังขึ้นใกล้ๆ ก่อนที่แขนแข็งแรงจะ
ดึงมนลืซาไปอุ้มเสี่ยวเอง

“ป๊า!” ดาหลาอุทานด้วยความตื่นเต้นดีใจระคนแปลกใจ “นี่คุณ...”

“อย่าเพิ่งถาม ตามผมมา” เขากะชิบแล้วเดินนำหล่อนไปทางด้าน
หนึ่ง

“เฮ้ย นั่นใช่หรือเปล่าวะ” หนึ่งในสองคนหันมาเห็น จากนั้นก็พร้อมใจ
กันวิ่งตรงมาที่พวกหล่อน

“ป๊ารีบพามันนี่ไปหลบทางอื่นก่อนนะ ทางนี้มีรั้วมือเอง” หล่อนบอก
เขาขณะหยุดเดิน

“คุณจะทำอะไร อย่าเลี้ยงนะ” ธรรมชาติหันมาห้ามเสียงดู หน้าตาเต็มไปด้วย
ด้วยความเป็นห่วง ซึ่งดาหลาดีใจยิ่งนักที่ได้เห็นมัน แต่ตอนนี้ไม่มีเวลาซึ่ง!

“มีผู้ช่วย คุณรีบไปเถอะ” หญิงสาวว่าพาลงดังยางมัดผมออกปล่อย
ผมยาวสลวยสีน้ำตาลอ่อนให้กระจายเต็มแผ่นหลัง ธรรมชาติมองหล่อนอย่าง
ไม่เข้าใจ ก่อนตัดสติใจทำตามที่หล่อนบอก

ดาหลาทำที่เป็นเดินไปขึ้นรถของตน เป็นจังหวะเดียวกับที่ชายทั้งสอง
มาถึง

“เฮ้!” หนึ่งในนั้นเขม่นมองหล่อนอย่างพิจารณา “ใช้หรือเปล่าวะ”

“นายบอกว่าคนที่มาช่วยคุณมนนี่มัดผม แต่นี่ไม่ได้มัด” อีกคนว่า
“คงไม่ใช่หรอกมั้ง”

ดาหลาเดินจากมาพร้อมลอบยิ้มพอใจที่แผนการปล่อยผมของหล่อน
สำเร็จ ส่วนหนึ่งอาจเพราะสองคนนี้ไม่รู้ว่าคุณที่ไปช่วยมนสิขาหน้าตาเป็น
อย่างไร

“เดี๋ยวคุณ...” คนหนึ่งเรียกหล่อนเอาไว้

ดาราสาวชะงักเท่า ใจก็ลุ้นเต็มที่ว่าพวกเขาจะว่าอย่างไร

“เมื่อกี้เห็นผู้หญิงสองคนวิ่งมาทางนี้หรือเปล่า”

หล่อนทำท่าคิดเล็กน้อยจึงค่อยตอบ

“ผู้หญิงสองคน? เอ...ที่คนหนึ่งเป็นนางแบบหรือเปล่า”

“ใช่ๆ” พวกเขาพยักหน้าแล้วสบตากัน

“เมื่อกี้เห็นที่ลิโอบบินะ” ตอบแล้วหล่อนก็รีบก้าวขึ้นรถและล็อกประตู
ให้เรียบร้อย ก่อนจะสตาร์ทเครื่องทำที่ว่าจะขับรถออกไป ตามองชาย
ฉกรรจ์ทั้งสองเดินย้อนกลับไปทางบันไดที่เชื่อมระหว่างลานจอดกับลิโอบบี
ครั้นพวกเขาขึ้นบันได หล่อนก็โทร. หาชายคนรักทันที แต่ปรากฏว่า
หมายเลขดังกล่าวปิดบริการไปแล้ว!

ก้อกๆ

ทันใดนั้นเสียงเคาะกระจกก็ดังขึ้น ดาหลาสะดุ้งโหยง ก่อนถอน

หายใจโล่งอกเมื่อเห็นว่าเป็นพรรค หล่อนรีบกดเลื่อนกระจกลง

“มันนี่อยู่ในรถผม คุณไม่ต้องเป็นห่วง เดี่ยวผมไปส่งเขาที่บ้านเอง”
 พรรคพูดขึ้นก่อน “คือผมจะรอให้เขารู้สึกตัวก่อนนะ แล้วค่อยพาไปส่ง”

“ไม่ได้หรอกค่ะ มีเรื่องต้องคุยกับยายนั่น เดี่ยวมีไปส่งเขาเอง แต่
 ขึ้นย้ายมาที่รถมีต่อนี้คนของไอ้เสี้ยนนี่ได้ย้อนกลับมาทันแน่...เอาั้ง ป้าปี
 ขับรถตามมีมา”

“ถ้าจะให้ผมทำตามที่คุณบอก กรุณาอย่าเรียกผมด้วยคำชวนชนลูก
 แบบนั้น!” เขายื่นหน้ามาสั่งเสียงลอดโทรศัพท์ แล้วเดินกลับไปที่รถของตัวเอง
 ซึ่งจอดติดจากรถดาหลาสามคัน เขาจึงเห็นเหตุการณ์ตอนที่หล่อนจูงมือ
 มนสิชาวิ่งลงมาและเข้าไปช่วยเหลือทันทีที่สุต

ครึ่งชั่วโมงต่อมา รถสองคันก็แล่นมาจอดต่อท้ายกันที่หน้าบ้าน
 ชั้นเดียวขนาดกะทัดรัดของมนสิชา ดาหลาวิ่งลงไปกอดอด ขณะนี้พรรครีบ
 อุ้มเจ้าของบ้านซึ่งยังไม่ได้สติลงมา

คนที่มาเปิดประตูเป็นหญิงชราทำทางใจดีแต่ตอนนี้สีหน้าเต็มไปด้วย
 ความกังวล ยายของมนสิชาเห็นผู้ชายอุ้มหลานสาวก็ยื่นหน้าตาดูขึ้น

“เกิดอะไรขึ้นคะคุณ ยายมันเป็นอะไรคะ” นางถามเสียงสั่นขณะ
 กุญแจจอบเปิดประตูรั้ว

“เข้าบ้านก่อนดีกว่าครับยาย” พรรคเป็นคนตอบ เมื่อเห็นว่าหญิงสาว
 ที่จนปานนี้ก็ดูแปลกในสายตาเขาเอาแต่เงิบ หน้าตึง คอตั้ง

หญิงชราสาวเท้าเร็วเกินวัยไปเปิดประตูบ้านให้เขา แล้วชี้ไปที่ไซฟา
 ยาว

“หาผ้าชุบน้ำมาเช็ดตัวหน่อยดีกว่าครับ” พรรคบอกหลังจากวางร่าง
 ผอมเพรียวบนไซฟาเรียบร้อยแล้ว หญิงชราทำท่าจะทำตาม แต่ดาหลาร้อง
 ห้าม

“เดี๋ยวหนูทำเองค่ะ ผ่าอยู่ตรงไหนคะยาย”

“หลังบ้านค่ะ” นางตอบ

นางเอกสาวไม่รอช้า ทำตามคำบอกทันที แต่การจะออกไปยังหลังบ้านต้องผ่านครัว ดาหลากลอกตาครู่หนึ่งก็เดินเข้าไปในนั้น หยิบผ้าชีวรีที่วางอยู่บนเคาน์เตอร์ขึ้นมาดมกลิ่นแล้วยิ้มเจ้าเล่ห์

“ยานอนหลับทำให้อ่อนเพลีย เพิ่มชีวิตชีวาด้วยพริก หอม กระเทียม ก็แล้วกันนะ” หล่อนคำรามก่อนก้าวไปเปิดก๊อกน้ำ เอาผ้าจุ่มน้ำนิดหน่อย พอให้เปียก แล้วจึงเดินยิ้มกริ่มกลับไปห้องรับแขก หล่อนกระแอมครั่งหนึ่งและเอ่ยกับชายคนรัก “หมดหน้าที่คุณแล้วค่ะ ปา...เอ๋อ ธรรมดา เชิญกลับไปได้ ขอบคุณมากที่ช่วยเราสองคน”

เขาจะต้องไม่เห็นมุกร้ายของหล่อน จะได้เห็นแต่มุมนางฟ้าที่ช่วยเหลือผู้หญิงด้วยกัน!

ธรรมดาแล้ว ด้วยอยากรู้ว่ามนสิชา รู้จักดาหลาหรือเปล่า ที่ตามไปช่วย เพราะรู้จักกันหรือแค่บังเอิญไป ‘ทำงาน’ ถ้าหล่อนรู้จัก เขาจะได้ถามข้อมูล เพื่อเตรียมพร้อมรับมือกับดาหลา ค่อนข้างแน่ใจทีเดียวว่าหญิงสาวไม่ยอมหยุดเรื่องเขาแค่นั้น

“มีจะเซ็ดตัวมนนี่คะ เซ็ดทั้งตัวเลยนะคะ” ดาหลาเอ่ยขึ้นอีกเมื่อเห็นเขาไม่ยอมขยับตัว

คราวนี้ได้ผล ชายหนุ่มยกมือไหว้ลาเจ้าของบ้านแล้วเดินออกไป

ดาหลาหันมาทางร่างที่อยู่บนโซฟา ยิ้มอย่างมึนมาดแล้วโปะผ้าสกปรกนั้นลงบนหน้าของนางแบบสาวทันที อีกมือหนึ่งก็บีบๆ นวดๆ เบาๆ

“ตี๋นลิ มนนี่” หล่อนเอ่ยยิ้มๆ ความสะใจเล่นทั่วร่าง ช่วยไม่ได้ ธรรมดาอยากทำทำเป็นห่วงเป็นใยเจ้าหล่อนมากทำไม

แพขนตาปลอมของนางแบบสาวกะพริบถี่ๆ ก่อนลืมขึ้นเต็มตา แล้วก็ลูกพรวดด้วยท่าทางหวาดกลัว

“มน...”

เสียงแหบของหญิงชราดังขึ้น ก่อนที่ร่างผอมจะทรุดนั่งใกล้โซฟา คน

เป็นหลานผวาไปกอดแน่นทันที

“ยาย...” มนลิษาเรียกยายเสียงเครือ ร่างสั้นน้อยๆ ด้วยความหวาดกลัว

“เกิดอะไรขึ้นนะลูก ทำไมเป็นอย่างนี้”

มนลิษาผละออกจากยายแล้วเอ่ย

“มนจำได้ว่า พอถ่ายแบบเสร็จก็นั่งรถมากับพี่ที่กองถ่าย แต่กลับไปตอนไหนไม่รู้... รู้สึกที่ก็อยู่ในห้องกับไอ้เสี้ยบ้านั้นแล้ว” หล่อนทำท่าชนลูกชนพอง

“โตนวางยาอะดิ” ดาหลาเป็นคนตอบ “ไอ้คนที่เธอนั่งไปด้วยคงเป็นพวกหาเด็กให้เสี้ย”

ไต่ย่นประโยคนั้น มนลิษาก็ร้องไห้ด้วยความผิดหวังสุดแสน ก่อนจะนึกอะไรออก

“จริงสิ แล้วพี่ซิงตามไปช่วยมนได้ยังไงคะ”

“มีคนบอก...เอ่อ ฉันหมายความว่า จริงๆ แล้วเขาบอกให้ฉันไปทำธุระอย่างหนึ่ง แต่ฉันดันไปเจอเธอกับเสี้ยนั่นซ้ำ” พุดมาถึงตรงนี้ดาหลาก็อดแค้นเหวดตาประจำตัวไม่ได้ มืออย่างหรือบอกว่าภารกิจของหล่อนคือบีบๆ นวดๆ ปราณบำบัดพิบัติมนลิษา บีบนวดหลังจากผจญเสี้ยบ้านั้นละ!

“พี่ซิงไม่โกรธไม่เกลียดมนแล้วเหอะคะ ถึงยอมช่วยมน ยอมเสี้ยขนาดต้องโกหกว่าตัวเองเป็นเด็กที่ถูกส่งไปให้เสี้ย” มนลิษาถามเสี้ยอ่อย

ดาหลาไม่ตอบ หล่อนมองรอบๆ บ้านนางแบบสาว แล้วก็สังเกตเห็นแววตาของเครื่องใช้ล้วนแต่เป็นของราคาปานกลางค่อนมาทางถูก

“อยู่กันสองคนแค่นี้เหอะ”

“สองคนค่ะคุณ ความจริงนี่ห้องๆ ยายมโนมายาจะมาอยู่ด้วย แต่บ้านหลังเล็กแค่นี้ ยัดกันห้าหกคนไม่ไหว เลยปล่อยให้อยู่บ้านเก่าไปก่อน ขยับขยายได้เมื่อไหร่ค่อยว่ากัน” หญิงชราอธิบาย

“เธอเป็นหลักคนเดียวเหอะ”

“คนเดียวค่ะ” เป็นหญิงชราอีกนั่นแหละที่ตอบ “แม่ของยายมนไม่ค่อยแข็งแรง ทำงานได้เล็กๆ น้อยๆ ยายมนเลยให้ดูแลน้องๆ”

“แล้วตอนนี้นางเธอเป็นไงบ้าง” ดาหลาถามอีก
มนลีซาก็มึนหน้า ทำทางหงอยๆ

“น้อยลงมากค่ะ ส่วนมากเป็นงานเอ็มซี^๑ แล้วก็ถ่ายแบบเล็กๆ น้อยๆ ค่ะ”

ดาหลากลืนน้ำลายลงคอยากเย็น ความรู้สึกผิดในสิ่งที่ตัวเองทำแล่นไปทั่วร่าง สงสารเพื่อนร่วมวงการขึ้นมาอย่างจริงใจ ยิ่งมองหญิงชราหล่อนก็ยิ่งสงสาร

นางพญาแห่งวงการกระแอมครั้งหนึ่งเพื่อรวบรวมความกล้าในการเอ่ยคำขอโทษ คำที่หล่อนเคยพูดน้อยครั้งที่สุด เพราะถือว่านางพญาผิดไม่เป็น

“ฉัน...เสียใจที่เคยทำร้ายเธอด้วยข่าวบ้าๆ นั่น...เอ่อ...มันอาจจะฟังดูแย่ แต่นั่นก็เป็นวิธีหางานในแบบของฉัน...ฉัน...ขอโทษละกัน”

มนลีซาเบิกตากว้างอย่างไม่อยากเชื่อ ดาราระดับนางพญาของวงการชื่อเสียงเลื่องลือเรื่องเหวี่ยง วีน พุดจาไม่เคยแคร์ความรู้สึกใคร แถมยังเยอหยิ่งจองหองอย่างดาหลานะหรือยอมขอโทษหล่อน

“นี่เรื่องจริงหรือคะ”

นางแบบสาวยังคงลางแคลงใจ พร้อมกับนั้นความเสียใจและเจ็บปวดจากสิ่งที่ดาหลาทำก็ยิ่งแจ่มแจ้งอยู่ในใจ หล่อนไม่เคยลืมภาพวันที่ตัวเองถูกปฏิเสธงานเพราะเจ้าของสินค้าต้องการคนที่มีความลักษณะดี ไม่ใช่คนเรื่องเยอะอย่างที่ดาราสาวให้ข่าว เมื่อมีเจ้าแรกก็มีเจ้าอื่นตามมา ถึงแม้จะมีลูกค้าจำนวนไม่น้อยที่ไม่สนใจเรื่องนี้ แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าข่าวนั้นทำให้งานหล่อนลดลงอย่างเห็นได้ชัด

^๑ พิธีกรภาคสนาม

ดาหาลาดันปากยิบๆ อยากจะวินต้ออีกสักรอบ

“ฉันเสียใจจริงๆ นะ แหม...แต่เธอก็โง่โง่ แทนที่จะใช้โอกาสนั้นทำให้ตัวเองดัง ให้สัมภาษณ์สื่อบ้างอะไรบ้าง กลับเก็บตัวเงียบ...เอ่อ” นางเอกสาวอีกอึกเมื่อเหลือบไปเห็นท่านนายยู่นกอดดอกอยู่ที่มุมหนึ่งของห้อง

มาเมื่อไรละนั่น ไม่ให้สัมภาษณ์ให้เสีย!

“แหม” หล่อนกระแอมอีกครั้ง “ถ้าอยากมีงานเยอะๆ ก็พัฒนาตัวเองสิ ฝึกตัวเองให้พร้อมไปกับทุกเรื่อง ทำตัวเองให้โดดเด่น เมื่อโอกาสมาถึงเธอจะได้เป็นคนที่ถูกเลือก”

“เด่นแบบพี่เธออะ” มนลิษาถามเสียงเบา

“ทำไม่ยะ!” ดาหาลาเผลอตวาดจนหญิงชราสะดุ้ง “เอ่อ...บอกแล้วไงถึงมันจะดูแย่ในสายตาใคร แต่คนที่ต้นทุนน้อยอย่างพวกเราต้องดิ้นรนเพื่อเพิ่มมูลค่าให้ตัวเอง ฉันไปละ ขอให้โชคดีนะ”

“ขอบคุณพี่มากนะคะ ทั้งเรื่องที่ได้ช่วยমন ทั้งเรื่องที่ยอมลดเกียรติลงมาขอโทษเด็กอย่างมน แล้วยังสอนมนด้วย” นางแบบสาวยกมือไหว้วาวตาที่มองดาหาลาเต็มไปด้วยความตื่นตันจริงใจ

“หายโกรธฉันแล้วใช่ไหม?”

มนลิษาพยักหน้า

“คะ ไม่โกรธ ไม่น้อยใจแล้ว”

ดาหาลาถอนหายใจอย่างโล่งอก ก่อนมองไปทางเทวดาประจำตัวก็เห็นท่านทำหน้าที่เคร่งคล้ายไม่พึงพอใจกับความสำเร็จของหล่อนนัก หล่อนขมวดคิ้วงงๆ ว่าทำอะไรผิดพลาด และกว่าจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไรก็ล้มคะมำ หน้าแปะลงไปบนผ้าซีริวฟันนั้นเต็มรักเสียแล้ว!

๕

ฉรรคเผลอยึดกายนั่งตัวตรงเมื่อเห็นดาหลาก้าวออกจากบ้านของ มณลิษา มือแข็งแรงอยู่ในท่าเตรียมพร้อมสตาร์ตรถเสมอ แต่แล้วเขาก็ชะงัก เมื่อเห็นชายหนุ่มร่างสะอิดสะเอองคนหนึ่งโผล่มาขึ้นข้างๆ หล่อน แม้จะเห็น ในระยะสามเมตรอย่างนี้ก็รู้ว่า เป็นหนุ่มรูปงาม ครั้งแรกเขานึกเป็นห่วงว่า อาจเป็นพวกมิจฉาชีพ จึงเตรียมพร้อมจะเข้าไปช่วยเหลือตามประสาเพื่อน มนุษย์ ครั้นเห็นว่าหล่อนหันไปมองผู้ชายคนนั้นแล้วมีท่าทีปกติก็เบาใจ ทว่า เพราะเปิดประตูรถทิ้งไว้ บวกกับความเงิบของบรรยากาศโดยรอบทำให้ ฉรรคได้ยินบทสนทนาระหว่างทั้งคู่

“ใจร้าย...”

เขาได้ยินหล่อนตัดพ้อ

“ให้ทุ๊กแก่ทำทุ๊กกันนั้นถึงตัวดาหลาเอ๊ย ฮะๆๆ” ชายหนุ่มรูปงาม หัวเราะสะใจ

จากนั้นทั้งสองก็ก้าวขึ้นรถยนต์ไซน์ใหม่ล่าสุดที่จอดอยู่หน้ารถของเขา หญิงสาวก้าวเข้าไปนั่งฝั่งคนขับ ส่วนชายหนุ่มเดินอ้อมมานั่งฝั่งผู้โดยสาร

แล้วจู่ๆ ผู้ชายคนนั้นก็หันขวับมาทางเขา เข้ม้มนมองผ่านกระจกหน้ารถ ทรศ
สะดุ้ง รีบเหยียบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาแนบหูทำให้เป็นคยถูระ พอหันไปอีกที่ รถคันนั้น
ก็แล่นจากไปแล้ว เขาได้แต่มองตามด้วยความรู้สึกผิดหวังซึ่งอธิบายไม่ได้...
ชายหนุ่มคนนั้นคงเป็นหนึ่งในลูกค้าของหล่อนอย่างไม่ต้องสงสัย

ทรศหมดอารมณ์จะทำความรู้จักกับหล่อนเพียงเท่านั้น เขาขับรถ
ออกจากที่นั่นเพื่อตรงกลับคอนโดฯ ทันที เมื่อถึงถนนหลักสายหนึ่ง เขาก็
เห็นไฟกะพริบบอกว่าทางข้างหน้ามีอุบัติเหตุ และเจ้าหน้าที่กู้ภัยคอยบอกให้
เลี้ยวเส้นทางดังกล่าว เขาจึงเลี้ยวซ้ายเข้าซอยใกล้ๆ ซึ่งทะลุออกถนนสาย
เดิมได้

เข้าซอยมาลั้กพัก ชายหนุ่มถึงรู้ว่าหลงทาง ทั้งที่ใช้เส้นทางนี้บ่อยเวลา
ต้องการเลี้ยวรถติด

“เมื่อก็เลี้ยวขวาเข้ามาแล้ว มันก็ต้องเลี้ยวซ้าย แล้วเลี้ยวขวาอีกที่ก็ถึง
ถนนใหญ่ไม่ใช่หรอวะ แล้วมาโผล่ตรงนี้ได้ไง” ชายหนุ่มพึมพำด้วยความ
ประหลาดใจก่อนเหยียบโทรศัพท์มือถือมากดโปรแกรมนำทาง แต่ไม่มี
สัญญาณ! “อ้าว ไหนมึงบอกสัญญาณครอบคลุมทุกพื้นที่”

เขาตัดสินใจถอยรถและเริ่มต้นหาเส้นทางใหม่อีกครั้ง แต่ยิ่งหาก็ยิ่ง
หลง ทั้งที่เป็นซอยเล็กๆ

“มันบ้าอะไรวะเนี่ย” เขาตบพวงมาลัยอย่างซัดใจ ก่อนจะเหลียวมอง
ไปรอบๆ เพื่อหาใครสักคนที่บอกทางแก่เขาได้ แต่ความหวังก็แสนริบหรี่
เมื่อตระหนักได้ว่าเป็นเวลาค่อนข้างดึก ชาวบ้านคงเข้าบ้านกันหมดแล้ว รถ
สักคันที่ผ่านไปมาก็ไม่มี “ให้มันได้ยังงี้สิ!”

ทรศเปิดประตูก้าวลงจากรถ ตั้งใจว่าจะลองเดินไปดูทางอื่นเพื่อ
เจอคนที่รู้ทาง ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มได้ยินเสียงเครื่องยนต์ดังกระหึ่มและ
แสงไฟสาดมา เขายิ้มและรู้สึกโล่งอก จัดผมตัวเองให้เข้าที่เข้าทาง ป้องกัน
ไม่ให้เจ้าของรถคันนั้นคิดว่าเป็นโจร จากนั้นก็เตรียมโบกเต็มที่

นาทีต่อมารอยยิ้มก็เลือนหายกลายเป็นความงุนงงที่รถคันนั้นมาไม่

ถึงจุดที่เขาอยู่เสียที!

“อ้าว หายไปไหน”

ทันใดนั้นเอง เขาก็ได้ยินเสียงรอกเท้าสั้นสูงกระทบพื้นตรงมาทางนี้
ฉรรคเริ่มมีความหวังอีกครั้ง

ครู่ต่อมา เงาสูงชะลูดของผู้หญิงคนหนึ่งก็ปรากฏในสายตา หล่อน
ชะงักเมื่อเห็นรถของเขาเปิดไฟกะพริบ จึงมองหาเจ้าของรถ ฉรรครีบเดิน
ไปหาหล่อนทันที

“ขอโทษนะครับคุณ”

หญิงสาวหยุดเดินและก้าวถอยหลังอย่างระมัดระวัง สีหน้าเต็มไปด้วย
ด้วยความไม่แน่ใจ หัวใจ

“ผมไม่ใช่มีจฉฉีฟ แค่หลงทาง” เขารีบออกตัวเมื่อเห็นท่าทางนั้น

“คุณจะไปไหนคะ”

หญิงสาวที่เขายังเห็นหน้าไม่ชัดนักเอ่ยถาม ฉรรคสังเกตเห็นว่าหล่อนเกร็ง
ตัวพร้อมสู้หรือวิ่งหนีตลอดเวลา

“ผมจะออกไปถนนใหญ่...” เขาเอ่ยชื่อถนน

“อ้อ เดี่ยวคุณเลี้ยวซ้ายข้างหน้านั้นะคะ แล้วขับทะลุหมู่บ้านไปเลย
พอพ้นหมู่บ้านก็เจอถนนใหญ่แล้วค่ะ”

“ฮะ ง่ายๆ ขนาดนั้นเลยเหรอ” ฉรรคอุทานอย่างไม่อยากเชื่อ

หญิงสาวเงิบ มองเขาอย่างไม่ไว้ใจอีกหน เห็นอย่างนั้นเขาก็รีบยิ้ม
และโบกไม้โบกมือว่าอย่าเข้าใจผิด

“ขอบคุณมากนะครับ” พุดจบชายหนุ่มก็ทำท่าจะเดินไปขึ้นรถ แต่ก็
นึกได้ว่า แล้วหล่อนเล่า มาจากไหนจะไปไหน ทำไมมาเดินท่อมๆ คนเดียว
กลางดึกแบบนี้ คิดได้ดังนั้นเขาก็หันกลับไปหา

“มีอะไร” คราวนี้หล่อนเอ่ยกระซกเสียง แถมยังล้วงมือเข้าไปใน
กระเป๋าถืออย่างเตรียมพร้อมด้วย

“คุณจะไปไหน มีอะไรให้ผมช่วยมั๊ย”

“ไม่ต้อง” พุดจบหล่อนก็รีบเดินออกจากตรงนั้น แต่ชะรอยจะรีบมากไปหน่อย เลยสะดุดขาตัวเองจนล้มไม่เป็นท่า

ธรรคศรีบึ่งเข้าไปประคอง แต่ผลที่ได้กลับมาก็คือ หล่อนตื่นสุดแรง และพยายามประทุษร้ายเขา

“ปล่อยฉันนะ ไอ้บ้า! ปล่อย”

ชายหนุ่มทำตามที่หล่อนบอกแล้วมองอย่างงงๆ

“ผมกำลังช่วยคุณนะ คุณผู้หญิง”

“ช่วยไปให้ห่างจะดีกว่า” หล่อนเอ่ยเสียงลั่นและรีบลุกขึ้น

เนื่องจากตรงนั้นอยู่ใกล้เสาไฟ ธรรคจึงเห็นใบหน้าหญิงสาวชัดเจน หล่อนเป็นคนสวยคนหนึ่ง แต่น่าที่นี้ สิ่งที่จับใจเขากลับเป็นท่าทางเหมือนแม่เสือที่พร้อมจะขย้ำเขามากกว่า

“โอเคๆ งั้นผมไปละ ขอโทษด้วยที่ทำให้กลัว” เขาค้อมศีรษะให้อย่างสุภาพแล้วเดินไปขึ้นรถ

ตอนที่เขาลี้วรรถเข้าไปในหมู่บ้านตามคำแนะนำของหล่อน เขาก็เห็นหล่อนกำลังเดินเร็วๆ อยู่ตรงฟุตพาทจึงเดาว่าเจ้าตัวคงอยู่หมู่บ้านนั้นนั่นเอง หมู่บ้านที่เขาขับรถผ่านทุกวัน แต่ไม่เคยรู้เลยว่าทะเลาะอกไปยังถนนใหญ่ได้

เมื่อรถของธรรคแล่นผ่านไป ลมพายุก็พัดมาวูบหนึ่งแล้วสงบลง ร่างของท่านอายุปรากฏขึ้นพร้อมรอยยิ้มพึงพอใจขณะมองตามรถคันนั้น ก่อนจะหันไปมองร่างบอบบางของหญิงสาวอีกคน

“หึๆ ตัวแปรสำคัญของเจ้าปรากฏตัวแล้ว ดาหลา ข้าอยากรู้หนักว่าเจ้าจะยังเห็นว่ามันเป็นเรื่องพื้นๆ อีกมั๊ย ฮะๆๆ”

วิรดาถอนหายใจโล่งอกที่รถของผู้ชายคนนั้นแล่นผ่านไปจึงลดฝีเท้าลง เพราะเข้ามาในหมู่บ้านแล้วคงปลอดภัยแล้วละ เสียงไซ้จักรยานของลุงยามที่ปั่นตรวจตราความเรียบร้อยดังอยู่ไม่ไกล และหล่อนก็มั่นใจว่า หากเกิดเหตุจริงๆ เพื่อนบ้านของหล่อนก็พร้อมใจกันออกมาช่วย

เมื่อครุ่นห่อล่อนเกือบแน่ใจว่าผู้ชายคนนั้นเป็นคนหลงทางธรรมดา แต่ตอนที่เขาเข้ามาประคองนั้นและทำให้หล่อนกลัว ต่อให้หน้าตาดี ดูดี ขับรถหรูแค่ไหน ผู้ชายก็เป็นเพศที่อันตรายเสมอ ไม่ว่าจะต่อร่างกายหรือจิตใจก็ตาม

เดินผ่านบ้านหน้าตาเหมือนกันมาสามหลังก็ถึงบ้านของหล่อน แต่ขณะที่กำลังจะเปิดประตูรั้วก็ได้ยินเสียงทะเลาะกันดังมาจากบ้านซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“คุณมันไ้ผู้ชายเฮงชวย ห่วยแตกที่สุดเท่าที่เคยเจอมา!” เสียงผู้หญิงตวาดแหลมปรี๊ด

วิรดาทำหน้าที่เบื่อน่ายเพราะไม่ใช่ครั้งแรก แต่อาจจะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายของผู้หญิงคนนั้น

เจ้าของบ้านคือหนุ่มออฟฟิศซึ่งเป็นที่รู้จักดีของคนในหมู่บ้านว่าเจ้าชู้สะบัด เนื่องจากเกือบทุกเย็นเขาจะพาผู้หญิงกลับมาด้วย ซ้ำหน้าบ้างไม่ซ้ำบ้าง แล้วก็จบลงด้วยการทะเลาะกันบ่อยๆ อย่างนี้ จนกลายเป็นเรื่องคุ่นชินของเพื่อนบ้าน

“รักมันมาก ทำไม่ไม่ตายตามมันไปอยู่กับมันเลยละ...โอ๊ย!” เสียงของผู้หญิงดังขึ้นอีก ตามมาด้วยเสียงโครมคราม

วิรดาตัดสินใจเปิดประตูรั้วแล้วก้าวออกไป คิดในใจว่าถ้ามีการทำร้ายร่างกายกันเกิดขึ้น หล่อนจะไม่อยู่เฉยแน่ๆ

“อืม ไม่ต้องไปลูก มันเรื่องส่วนตัวของเขา” เสียงผู้หญิงร้องห้ามดังขึ้นจากด้านหลัง แต่ไม่ได้ทำให้หญิงสาวหยุดเดิน กลับเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นด้วยกลัวว่าอาจจะสายเกินไป

“ออกไปได้แล้ว” เสียงผู้ชายดังขึ้นเป็นครั้งแรก

“เออ ไปแน่ ใครจะอยากอยู่ อย่างกับบ้านผีสิง มีแต่รูปผีเต็มไปหมด โอ๊ย!” หญิงสาวร้องอีกครั้งเมื่อถูกผลักแรงๆ อย่างไม่ปรานีปราศรัย ส่งผลให้ร่างหล่อนชนประตูรั้ว

วิรดาหยิบโทรศัพท์มือถือมาบนที่กภาพเหล่านั้นไว้ได้ทันช่วงที่

“ถ้าคุณอยากแจ้งความ ฉันมีหลักฐานพร้อมนะคะ แล้วฉันก็เป็นพยานให้ได้ด้วย” วิรดาเอ่ยออกไป สองหนุ่มสาวหันขวับมามองด้วยความแปลกใจ แล้วชายหนุ่มผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ยิ้มแฉะ

“นี่กว่าใคร แม่นักสิทธิสตรีนี่เอง” เขามองหล่อนเหมือนเป็นของน่ารังเกียจสักขึ้น อย่งที่หล่อนมองเขานั้นละ

“ว่าไงคะคุณ คุณจะแจ้งความหรือเปล่า” วิรดาไม่สนใจท่าทีแบบนั้นของเขา แต่หันไปทางหญิงสาวอีกคน

“แจ้งความ?” อีกฝ่ายย้อนถามอย่างงงๆ

“ใช่ค่ะ ข้อหาทำร้ายร่างกาย”

“นี่คุณสติดีหรือเปล่า แค่ผลักชนประตู่รั้วแค่นี้ย ถึงขั้นจะแจ้งความเลยหรอ ประสาท!” หญิงสาวคนนั้นมอบคำด่าแสนปวดใจให้ ก่อนจะเดินออกไปขึ้นรถของตัวเอง

“เดี๋ยวสิคุณ จากเล็กๆ น้อยๆ มันก็กลายเป็นความรุนแรงได้นะ” วิรดาตามไปอธิบาย “วันนี้เขาผลัก วันหน้าเขาอาจจะต่อยคุณ อย่างน้อยลงบันทึกประจำวันก็ยังดี”

“เอาไว้ผัวคุณผลักคุณชนประตู่รั้วเมื่อไหร่ คุณก็วิ่งไปแจ้งความละกัน ปัญญาอ่อนสินดี”

“แล้วไอ้คนที่ยอมให้ผู้ชายทำร้ายได้เนี่ย ปัญญาดี ประสาทดีมากเลยสินะ” วิรดาได้อย่างหงุดหงิด และหล่อนก็ยิ่งหงุดหงิดมากขึ้นเมื่อได้ยินเสียงหัวเราะเยาะดังมาจากผู้ชายที่อยู่ด้านหลัง จึงหันขวับไปจ้องหน้าเขา “สักวันฉันจะจับผู้ชายแบบคุณไปนอนในคุกให้ได้”

“ผมจะรอนะครับ คุณนักสิทธิสตรี...ปัญญาอ่อนสิน!” อีกฝ่ายทำเสียงและท่าทางยียวนกวนประสาท

“ดีกว่าผู้ชายใจพิการชอบทำร้ายผู้หญิงอย่างคุณก็แล้วกัน”

“โอเค ถ้าผมพิการขนาดนั้นละก็ คุณอยู่ห่างๆ ผมไว้จะดีกว่านะ

เพราะวันหนึ่งผมอาจจะสติแตกฆ่าคนที่ชอบจูนเรื่องชาวบ้านอย่างคุณก็ได้”
เขาขู่พลางเดินเข้าหาหญิงสาว แต่วิรต้ายยืนปักหลักอยู่ที่เดิม

“ฉันไม่หยุด ถ้าคุณยังทำร้ายร่างกายผู้หญิงและมีแนวโน้มจะรุนแรง
ขึ้นเรื่อยๆ ฉันก็จะทำอย่างนี้ต่อไป”

ชายหนุ่มชะงักงันแล้วหรือที่ตามองหล่อนอย่างพิจารณา ลักพักก็
หัวเราะออกมาเบาๆ อย่างขบขัน

“ถามจริงๆ เกอะ ไอ้ที่แอบฟังผมทะเลาะกับแฟน ชอบจูนเรื่องของ
ผมบ่อยมากๆ เนี่ย เพราะแอบชอบผมใช้มั้ย”

คราวนี้หญิงสาวเบิกตากว้าง มองเขาเหมือนเป็นเชื้อโรคที่น่ารังเกียจ
ที่สุดในโลก

“ฉัน? ชอบคุณ?”

เขาพยักหน้าหงึกๆ ท่าทางมั่นอกมั่นใจในตัวเองยิ่งนัก

“อือฮิ อยากให้ผมสนใจคุณบ้างอะไรแบบนี้”

“คิดได้เนอะ แต่ก็อย่างว่าแหละ ผู้ชายที่ชอบใช้กำลังมักจะไม่มีความ

พูดจบหล่อนก็สะบัดหน้าเดินจากมา

“ยายบ้า มันจะเกินไปแล้วนะ วันหนึ่งผมจะฟ้องคุณข้อหาหมิ่น
ประมาทให้ดู” เขาตะโกนไล่หลัง แต่วิรตาไม่กลัวแม้แต่หน่อย

เมื่อหล่อนเข้าไปในบ้านก็เจอแวตาดำตำหนิจากแม่รออยู่แล้ว

“ที่ผู้หญิงคนนั้นพูดก็ถูก เขาทะเลาะกัน ผลักกันเล็กๆ น้อยๆ มันก็
เป็นเรื่องธรรมดา คนมันไม่โหดนี่นา”

“แม่ทำให้ผมต้องพูดประโยคเดิมซ้ำๆ ว่า เพราะทุกคนมองว่าเป็น
เรื่องธรรมดา ผู้หญิงถึงถูกทำร้ายไม่เว้นแต่ละวัน มันน่าน้อยใจจริงๆ ที่คน
คิดแบบนี้ก็คือผู้หญิง”

“แต่กรณีพออื่น เขาไม่ได้ทำร้ายใครนะ แล้วก็ไม่เคยด้วย อย่างมาก
ก็ทะเลาะกันให้ชาวบ้านได้ยินแค่นั้น หลานนะอคติกับเขา พอเขาทำอะไรนิด
อะไรหน่อยก็คิดแต่ว่าเขาเป็นพวกชอบใช้ความรุนแรง” คราวนี้นั้นพูดคือ

หญิงชราผมขาว ผิวขาวจัดอย่างคนไทยเชื้อสายจีน นางนั่งอยู่ที่เก้าอี้กึ่งตัว
โก่งๆ กันคือเด็กหญิงร่างผอมแก้ง่ามอายุประมาณเก้าขวบ ซึ่งกำลังვნงกับการ
การลากนิ้วขึ้นลงบนโทรศัพท์มือถือ

“โอ๊ะ ยายก็เข้าข้างนายนั้นอีกคน” วิตตาเอ่ยด้วยน้ำเสียงพิดหวังและ
น้อยใจ

“ยายไม่ได้เข้าข้าง ก็พูดตามที่เห็นนะ อีก็อย่าง ยายว่าหลานเข้าไปยุ่ง
เรื่องของเขาย่อยเกินไปจริงๆ นะ” วรรณิพยายามอธิบาย

“อิมแค่อยากช่วยผู้หญิงด้วยกัน ไม่ได้เจาะจงว่าเป็นนายนั้นซักหน่อย
ถ้าเป็นคนอื่น อิมก็ทำแบบนี้เหมือนกันแหละ”

“แล้วก็โดนผู้หญิงเหล่านั้นด่ากลับมาถูกรอบ” คนเป็นแม่ทำเสียง
เหน้อยหน่ายอีกครั้ง

“พวกไม่รักตัวเอง พวกทำร้ายตัวเอง” วิตตาค่อน

“ดูเป็นเศษๆ ไปดีกว่ายายอิม...แล้วทำไมวันนี้กลับตึกเขียว ไม่ได้ยิน
เสียงรถด้วย” คนเป็นยายตัดบทแล้วถามเรื่องอื่น

“ประชุมเพิ่งเสร็จแล้วรถก็เสียคะ เสียตรงหน้าหมู่บ้านนี่เอง อิมว่า
จะเข้ามาเอากล่องเครื่องมือ แต่เจอนายนั้นขโมยขึ้นไปเสียก่อน เดี่ยวพรุ่งนี้
ค่อยซ่อมก็แล้วกันคะ” หญิงสาวว่าพลางหันไปทางเด็กหญิง “หนูอุ่น ไปนอน
ได้แล้วคะ”

“แป็บนี้คะแม่อิม ใกล้เคียงแล้ว” เด็กหญิงตอบทั้งที่ไม่เงยหน้าขึ้นมา
มอง

“แต่ที่มันจะสี่ทุ่มแล้วนะคะ ตึกมากแล้ว เด็กต้องนอนให้ได้อย่างน้อย
วันละสิบชั่วโมง แต่ที่เราเสียเวลานอนไปสองชั่วโมงแล้ว” วิตตาว่าพลางดึง
โทรศัพท์ออกจากมือเล็กอย่างรวดเร็ว

“แม่อิมอะ” เด็กหญิงประท้วง ทำปากเบะเตรียมพร้อมจะร้องไห้
“มันจะจบอยู่แล้ว ดูต่ออีกนิดเดียวเองอะ”

“นิดเดียวก็ไม่ได้ ถึงเวลานอนก็ต้องนอน” หญิงสาวเอ่ยเสียงเข้มพลาง

ขยับตัวลุกขึ้น

“คุณทวด...ฮือ” เด็กหญิงหันไปร้องให้กับทวดอย่างขอความเห็นใจ
“อีกห้านาทีก็จบแล้วค่ะ”

“นั่นไง แคนั่นเอง ถ้าอีกนิดเดียวก็ให้ดูไปเถอะ ให้มันจบๆ ไป ยาย
ซีก็เลยฟังเสียงร้องไห้ เห็นน้ำตาของเหลนแล้ว คนเป็นทวดก็สงสาร “ปล่อย
ให้ร้องไห้ก่อนนอนมันไม่ดี เดี่ยวฝันร้าย”

“ไม่ได้ค่ะยาย กฎก็ต้องเป็นกฎ หนูอ่อนผิดกฎที่ไม่ยอมเข้านอนตั้งแต่
สองทุ่ม เพราะฉะนั้นนี่คือบทลงโทษค่ะ ลูกขึ้นเลยหนูอ่อน ไม่ต้องอ้อนใคร
ทั้งนั้น”

“ฮือๆ” อนุใจร้องไห้หนักกว่าเดิมแต่ก็ยอมลุกขึ้น “แม่โหม่ใจร้าย”

วิรดาไม่สนใจคำพูดนั้น

“เข้าห้องนอนแล้วขึ้นเตียงเลยนะ ถ้าแม่เห็นว่ายังทำอย่างอื่นละก็ จะ
โดนหนัก”

“แม่โหม่ใจดำ!” คนเป็นลูกตะโกนใส่หน้าแล้ววิ่งขึ้นบันไดอย่างรวดเร็ว

“โหม่เอ๊ย...” วลัยเรียก

“พอเลยคะแม่ โหม่รู้ว่าแม่จะพูดอะไร อะไรที่ยืดหยุ่นได้ โหม่จะ
ยืดหยุ่นค่ะ แต่กรณีนี้ไม่ได้ และโหม่ก็ขออ้อมแม่กับยายอีกครั้งนะคะว่าเวลา
ที่โหม่จัดการหนูอ่อน ถ้าแม่กับยายไม่เห็นด้วยก็อย่าเพิ่งแย้งต่อหน้าแก ไม่
อย่างนั้นแกจะสับสน และจะกลายเป็นเด็กมีปัญหาได้...เราต้องไปในทิศทาง
เดียวกันค่ะ...โหม่เห็น้อยมาก ขอตัวไปนอนก่อนนะคะ” พูดจบหล่อนก็ขึ้น
บันไดตามลูกสาวไปอีกคน

คนเป็นแม่กับยายได้แต่สบตากันด้วยสีหน้าเหนื่อยหน่ายหัวใจ

ดาหลาไม่ได้กลับบ้านแม่ แต่ไปนอนที่คอนโตะฯ ส่วนตัว เนื่องด้วย
เมื่อตอนกลางวันก่อนจะไปปฏิบัติภารกิจ หล่อนอยู่ที่นั่นทั้งวันแล้ว หล่อน
จำเป็นต้องทำให้ออกมาทำงาน ไม่อย่างนั้นดวงจิตอาจสงสัยได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

ทำไมหลานสาวคนดังเอาแต่จับเจ้าอยู่ที่บ้าน ไม่รู้ว่ถ้าหน้ารู้เรื่องที่หล่อน 'ได้
รับพร' แล้วจะดีหรือแย่ เลยป้องกันเอาไว้ก่อน

“ภารกิจแรกสำเร็จลุล่วงด้วยดี เหนื่อยหน่อยแต่ก็ไม่ยากเท่าไร”
หล่อนเอ่ยด้วยสีหน้าสบายใจขณะทรุดนั่งบนเก้าอี้ยาวหรูหราที่สรรหามา
จากฝรั่งเศส “แบบนี้มาอีกสิบภารกิจก็ไหว เวลาสามเดือนก็เหลือเฟือ บอก
ภารกิจต่อไปและคนต่อไปได้เลยค่ะ ท่านวายุ”

แม้จะไม่เห็นเทวดาประจำตัวแต่หล่อนก็รู้ว่าท่านอยู่แถวนี้

“ภารกิจแรกสำเร็จลุล่วง แต่ไม่ดี เจ้ายังสร้างเวรกรรมกับมนสิชาต่อ
ด้วยการแก้งเขา ฉะนั้น เวลาของเจ้าถูกลดลงหนึ่งวัน”

เสียงนั้นดังมาจากเคาน์เตอร์เครื่องดื่ม ดาหลามองไปก็เห็นเทวดา
ประจำตัวนั่งแกว่งขาไปมาอย่างอารมณ์ดี

“แต่ท่านเอาคืนฉันแล้วนี่คะ” หล่อนโวยวายพลงยกมือแตะแก้ม
ตนเอง “หน้าฉันยังแสบอยู่เลย”

“มันก็ลบความผิดของเจ้าไม่ได้อยู่ดี”

“ท่านโกงฉันหรือเปล่าเนี่ย” ดาหลาชักไม่แน่ใจ แค่มองที่ชั่วโมงที่รู้จัก
กัน หล่อนก็รู้สึกว่เทวดาประจำตัวดูเจ้าเล่ห์อย่างไรพิกล

“ดูหมิ่นเทวดาขณะกำลังปฏิบัติหน้าที่ เดี่ยวก็เจออีกพรหอก” ท่าน
วายุชู ดาหลาจึงเพลอส่งค้อนให้ก่อนถาม

“พร? นี่มันคำสาปชัดๆ กรุณาเรียกใหม่ให้ถูกต้องค่ะ”

“พรก็คือคำสาป คำสาปก็คือพร”

ดาหลาส่ายหน้าไม่เห็นด้วยก่อนตัดบท

“ตกลงตอนนี้ฉันมีเวลาเหลือสองเดือนยี่สิบเก้าวันไซ้มียะ แต่ไม่มี
ปัญหา เพราะยังง่ก็สำเร็จอยู่แล้ว” หล่อนขีดหน้าขึ้นเล็กน้อยด้วยความ
มั่นใจ ถึงกระนั้นก็หันเห็นท่านส่งยิ้มมีเลศนัยมาให้ “เฮ้! ท่านยิ้มแบบนี้
หมายความว่ายังง่”

“ข้าก็ยิ้มของข้าแบบนี้ อย่ามาหาเรื่อง”

“ไม่จริง” หล่อนไม่ยอมแพ้ เดินเข้าไปใกล้และจ้องท่านวายุตาไม่กะพริบ เลยถึงคราวที่เทวดาจะหลบตาคนบ้าง!

“อย่าหาเรื่องข้านะ ดาหลา ไปนอนได้แล้ว พรุ่งนี้เจ้าต้องตื่นแต่เช้าไปทำบุญให้ข้า ลืมแล้วรี อย่าให้ต้องทวงบ่อยนะ”

เทวดาชี้หน้าแล้วก็หายวับไปโดยที่ดาหลาเรียกไว้ไม่ทัน ได้แต่บ่นอุบอิบตามหลัง จากนั้นจึงโทร. หาน้ำสาวเพื่อถามอาการของแม่ เมื่อได้รับคำตอบว่าท่านสบายดีก็เบาใจ หล่อนดีใจที่ท่านวายุไม่ได้สาปให้คนในบ้านจำหล่อนไม่ได้เหมือนคนอื่นๆ ไม่อย่างนั้นคงเป็นห่วงแม่แยะ แล้วก็...อดรู้เรื่องยายเดหลีด้วย!

“ยายเดหลีละคะ”

“ขึ้นห้องแล้ว”

“ผู้ชายคนนั้นมาอีกหรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้มา”

“น้ำจิตเน่ใจนะคะ แอบมาส่งกันนอกรั้วบ้านหรือเปล่าคะ เช็กกล้องวงจรปิดหรือยัง” ดาหลายังไม่วางใจว่าทั้งคู่จะยอมง่ายตายเช่นนี้

“ไม่มีจริงๆ นะไม่โกหกหรอก เพราะยังงิงซิงก็เช็กได้อยู่ดี”

ดาหลาจึงวางสายด้วยความสบายใจขึ้น จากนั้นก็อาบน้ำเข้านอนเตรียมรับภารกิจที่สองในวันพรุ่งนี้ รวมถึงภารกิจทำให้ธรรศเอ่ยคำว่ารักอีกครั้ง...